

X1672

Petut 6/6

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῆ ΙΖ'. Μαρτίου ἐν ἣ τελείται ἡ μνήμη αὐτοῦ

Εἰς τὴν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος
Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ
ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ἐπιμελεία τοῦ Ἐφημερίου Κιᾶτος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΟΜΠΟΛΑ

Τῆ ἀδείᾳ τῆς Ἱεραῆς Μονῆς

« Δίχκιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι
καὶ ἐν Κυρίᾳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

ΕΝ ΚΙΑΤΩ

ΤΥΠΟΙΣ : ΟΔΥΣΣΕΩΣ Π. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

1933

ΔΙΟΥΘΛΟΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Ἡ ἔνδοξος καὶ Ἱστορικὴ Ἱερὰ Μοῆ τῆς Ἁγίας Λαύρας κειμένη ἐπὶ μαγευτικώτατον λοφίσκον, ἀπέχει ἀπὸ μὲν τῶν Καλαβούτων περὶ τὰ 50' τῆς ὥρας, ἀπὸ δὲ τῆς Ἱερᾶς Μοῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου περὶ τὰς 3 ὥρας· συνδέεται δὲ μετὰ τῶν Καλαβούτων δι' ἀμαξίτης ὁδοῦ. Λέγεται δὲ ὅτι αὕτη ἐκτίσθη τῷ 961 ὑπὸ τινος συνασκητοῦ τοῦ ὀνόματι Ἀθανασίου τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αυτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα. Ἡ σημερινὴ Μοῆ κείται Α τῆς ἀρχικῆς καὶ εἰς ἀπέκτασιν 300 μ. σώζονται δὲ τὰ ἑρεῖπια τῆς παλαιᾶς Μοῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιομονάστηρον· παρὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου ἐκίναζον εἰς τὴν Μοῆν ταύτην 964 μοναχοί, καὶ διετηρήθη αὕτη ἀνεπαφὸς ἕξ ἐπιδρομῶν μέχρι τοῦ 1585, ὅτε ἐσφληθή καὶ ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἱ δὲ μοναχοὶ κατεσφάγησαν καὶ ἐλάχιστοι ἕξ αὐτῶν διεσώθησαν διὰ τῆς φυγῆς. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1600 ἀνεκτίσθη ἡ Μοῆ ὡς Στρατοπεδικὴ ὑπὸ τοῦ ἐκ Καλαβούτων Ἡγουμένου αὐτῆς Ἰωάννου, ἧς τὴν δαπάνην ἀνέλαβεν ἱερεὺς τῆς παρακειμένου χωρίου, οὗτος τὸ τέκνον ἐσώθη κατὰ τὴν παράδοσιν διὰ θαύματος τῆς Θεοτόκου, ἀρπαγέντος ὑπὸ λύκου· ἡ παράδοσις τοῦ θαύματος τούτου σώζεται ἡμίσβετος ἐν ταῖς ἀγιογραφίαις τοῦ ἑρειπωμένου Νάυθικος τῆς Μοῆς.

Μετὰ πάροδον ἰκανῶν ἐτῶν ὁ μοναχὸς αὐτῆς Εὐγένιος διὰ συνδρομῶν τοῦ Βασβόδα τῆς Μολδοβλαχίας Βασιλείου ἔκτισε νέαν Μεγαλειοτατὴν Μοῆν, ΝΑ τῆς ἤδη ὑπαρχούσης, ἐν ἣ ἔλαβε χώραν ἡ εὐλογία τῆς σημαίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τῇ 25ῃ Μαρτίου 1821 ὑπὸ τοῦ ἐθνομάρτυρος Ἐπισκόπου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, (οὗτινος τὰ ἱερά ὅσα εὐρίσκονται ἐν Λημιτσάνῃ τῆς Γορτυνίας) καὶ τῶν προκοιτών τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, οὗτινος ἔδωκαν ἐπισήμως τὸ σάλπισμα τῆς Ἐθνεγέρσεως. Ἡ Μοῆ αὕτη τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐπυρπολήθη τὸ 1826 (4 Μαΐου) ὑπὸ τοῦ Ἰμβραήμ πασᾶ πρὸς ἐκδίκησιν, διεσώθη δὲ μόνον τὸ Καθολικὸν τῆς Μοῆς, ὅπερ ἐπεσκευάσθη τὸ 1898. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους ἐκτίσθη ἡ σημερινὴ Ἱερὰ Μοῆ ΒΑ

καὶ ἔγγυς τῆς προπολιθείσης. Ὁ Ναὸς τῆς Μοῆς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου· ἡ Μοῆ αὕτη ἐξωτερικῶς παρέχει ὄμιν περικαλλοῦς τύρον, ἐσωτερικῶς δὲ εἶναι κομψῶς κατεσκευασμένη· ἐντὸς τῆς Μοῆς διαφυλάσσεται ἐν τῶν γνησιωτάτων καὶ πολυτιμῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κειμηλίων, ἡ πάνσεπτος Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ καὶ πολιτεύου τῆς Μοῆς καὶ τῆς πόλεως Καλαβρούτων, δωρηθεῖσα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἐμμανουὴλ τοῦ Κοιμηνοῦ τὸ 1359· αὕτη κέχρηται θαυματουργῶν δυνάμιν κατὰ τῶν ἐπιδημικῶν νόσων κηθῶς καὶ κατὰ τῶν νόσων καὶ τῶν ἐντόμων τῶν προσβαλλόντων τὰς ἀπελάους, τὰ φρούτα καὶ τὰ γεωργικὰ προϊόντα τῆς χώρας· ὁσάκις δὲ ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρούτων ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τῶν τῶν ἀρούρας βλαπτόντων ἐντόμων, οἷον ἀκρίδος, κάμπης, σκόληκος κλπ. ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ὑπῆρξε κεραυνοβόλος καὶ ταχεία.

Τῇ 17 Μαρτίου ἡμέρᾳ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου, μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ Μοῇ, μετακομίζεται τὸ Ἱερόν αὐτοῦ λειψάνον εἰς τὰ Καλαβρούτα, ἐνθα ἐν κατανύξει καὶ μεγαλοπρεπεῖᾳ ὑποδέχεται ἅπασα ἡ πόλις μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου αὐτῆς, τελουμένου δημοτελοῦς ἀγιασμοῦ ἐν τῷ ἐκεῖ Μητροπολιτικῷ ναῷ, καὶ γίνεται ὁ ἀσπασμὸς τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου.

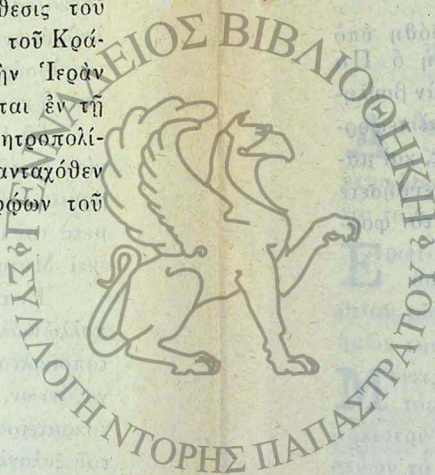
Ἐν τῷ Σκευοφυλακίῳ τῆς Μοῆς φυλάσσονται ὡσαύτως, μετὰ τὴν πολλῶν ἄλλων κειμηλίων, κεντητοὶ ἐπιτάφιοι, ἀρίστης τέχνης, ἀδαμαντοποικίλιον Ἐθαγγέλιον, κοσμούμενον ὑπὸ 1200 ἀδαμάντων περιεργασθέντων, ἀρίστης καὶ λευκοτάτης τέχνης ἀγιογραφίας, δῶρον τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνης, χρυσοῦφαντοι εἰκόνες, τμήμα τοῦ ξυλογλύπτου Τεμπλέου τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάσσεται ὁ Δεσποτικὸς Σάκκος καὶ ἡ Δεσποτικὴ ράβδος τοῦ ὑψώσαντος τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως Ἐπισκόπου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ.

Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Μοῆ τῆς Ἁγίας Λαύρας πλουτεῖ τὴν ἔνδοξον Σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως (τὸ περίφημον Λάβαρον) ἧτις φυλάσσεται εἰς τὴν νέαν Μοῆν. ἐντὸς ἰδιαιτέρας θήκης· εἶναι εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς μνήμην τῆς ὁποίας τιμῶνται, ἡ τε ἀρχαία Μοῆ, ἡ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἡ ἥδη τοιαύτη. Ἡ σημαία αὕτη ἐκομίσθη ὡς ἀναθηματικὴ προσφορὰ πιθανῶς ἐκ Σμύρνης· εἶναι δὲ κατασκευασμένη μετὰ καλλιτεχνικῆς δεξιότητος καὶ ἀνάγεται εἰς τὰ τέλη τοῦ 16 αἰῶνος, ὡς μαρτυρεῖται ἐκτὸς ἄλλων μαρτυριῶν, καὶ ἐκ τοῦ Κώδικος τοῦ 1703. Μετὰ τινα ἔτη μαζὺ μὲ ἄλλα κειμήλια τῆς Μοῆς ἀνηρπάγη καὶ μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς

Μολδοβλαχίαν· εξαγορασθείσα τὸ 1772 ἐνεργείαις τοῦ ἡγουμένου Ἀνθίμου καὶ τοῦ τότε Πατριάρχου Γαβριὴλ μετὰ τῆς κάρας τοῦ Ἀγίου Ἀλεξίου. Τῷ 1780 ἀνηρπάγησαν τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Μονῆς πάλιν καὶ ἀπεστάλησαν εἰς Ρωμυλίαν καὶ Ἡπειρον, ἀλλὰ καὶ πάλιν ταῦτα ἐξηγοράσθησαν. Μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Ἰμβραῆμ πασᾶ διεσώθη τὸ Λάβαρον καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια εἰς Κάλαμον τῆς Ζακύνθου ὑπὸ τῶν μοναχῶν Ἀθανασίου καὶ Δανιήλ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἔθνους μετεκοιμίσθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν εἰς τὴν ὁποίαν εὔρηνται ἤδη.

Εἰς καταφανὲς μέρος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς ἀνεγείρεται ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἐθνομάρτυρος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, καὶ τῶν συναγωνιστῶν αὐτοῦ, οὗτινος τῇ 31 Μαΐου 1932 ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου, τῇ εἰσφορᾷ τοῦ Πανελληνίου καὶ τῇ ἀρωγῇ τοῦ Κράτους, εἰς ἐνδείξειν ἀοιδίου μνήμης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ἱερὰν μορφήν τοῦ Ἐθνομάρτυρος. Κατ' ἔτος τῇ 25 Μαρτίου τελεῖται ἐν τῇ Μονῇ ἐπίσημος ἑορτῇ, ἐν ἧ ἠχοοστατεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, καὶ εἰς ἣν συρρέουσι πανταχόθεν ἱκανοὶ προσκνηται ὡς καὶ ἀπόγονοι τῶν ἐκ Καλαβρύτων ἡρώων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

ΔΗΜ. ΜΠΟΜΠΟΛΑΣ (Οἰκονόμος)
Ἐφημέριός Κιάτου

**Τοῖς ἐνδόξοις προμάχοις τῆς Πίστews
καὶ τῆς Πατρίδος.**

Εὐλαβῶς ἀνατίθημι.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΜΠΟΜΠΟΛΑΣ
Οἰκονόμος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐναντοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱὸς, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ χοπιῶντες καὶ πεφοτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἀρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εἰσησέτε ἀνάπανσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

ΣΑΛΟΠΜ Δ

ΣΑΛΟΠΜ Δ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου, ἐν ἣ τελείται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
ΗΧΟΣ Α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ανθρωπὸν σε ἐγνωμεν Θεοῦ, κλείσει τε καὶ πράγματι, ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχείαν ἀμετρον, καὶ στενοχωρίαν ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος· διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Λίς

Ερωτῶ δροσίζοντι, σαρκὸς ἔρωτας φλογίζοντας ἐνικοσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θαλάμου εὐσεβῶς ἠλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τὴν θείαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν· μεθ' ὧν ἱκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος σοφῆ, πρὸ πλῶν θλιβόμενος τῶν ἱερῶν γεννητόρων σου, ἐμπαροιοῦντων σοι τῶν οἰκείων παίδων, ἐπὶ χοδόν ἀγκιστον· θαυῶν δέ, φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἀπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δόξα. Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων.

(Ζήτηι ἐν τῇ Λιτῇ) Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, χοχρησὲν σοι ὁ γὰρ ἁγῶν ἁγῶν.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος Β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ανθρωπος τοῦ Θεοῦ σὺ μόνος ἐν Ὅσιοις, οὐρανοφοιτῶ κλήσει, λαμπρῶς ἀνηγορεύθης· Ἀλέξιε πανόλβιε Σίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Α ἐνάσων πηγῆν ἰάσεων παντοίων, τὴν πάντιμόν σου χάραν Ἀλέξιε τρισμάκαρ, Θεὸς πιστοῖς ἀνέδειξε.

Στιχ. Καυθήσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Χριστὲ παυβασιλεῦ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ ἔλεος παράσχου, προσβείαις Ἀλεξίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμητορος

Εἶτα νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἔστιν.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἐκ δόξης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς κτλ.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον κτλ. Συναπτὴ. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν καὶ τὴν πρώτην στάσιον

τοῦ Μακάριος ἀνήθ ψάλλομεν.

Τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰστώμεν Στίχους ἕξ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια.

Ἦχος Β', Ὅτε ἐκ τοῦ ἔθλου, Σὲ νεκρόν.

Κρήνη ἀνεδείχτης δαφίλης,νάμιτα προχέουσα πᾶσι πιστοῖς ἰάσεων, κάρα σου ἡ πάντιμος, Πάτερ Ἀλέξιε καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δροσίξει τρισμάκω, νόσους ἐκδιώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς μέγα παραμύθιον οὔσα ὅθεν μετὰ πόθου τιμώντες, ταύτην εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα.

Μέγα τὸ κατόρθωμα τὸ σὸν, καὶ ἡ καρτερία σου, Πάτερ, ἀξιοθαύμαστος ὥσπερ γὰρ τις ἄσαρκος, τῶν ἐν τῷ βίῳ τερνῶν κατεφρόνησας ἐνδοξε, καὶ ῥένιτος πλούτου, καὶ τὰς τῆς νεότητος δομὰς ἐκοίμησας ὅθεν ἀνεδέδειξαι ζῶσα στήλη θαυμαστῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶν μοναζόντων ἐγκαλώπισμα.

Εξῆς ἀγνοούμενος σοφῆ, πρὸ πυλῶν πατρῶας οἰκίας, πλείστοις ἐν ἔτεσι, καὶ ὑπὸ τῶν δούλων σου ἐμπαροινούμενος ἄλλ' ὁ λύχνος διέλαμπεν ὑπὸ τῷ μοδίῳ, καὶ σοῦ τὴν στερότητα Δαίμονες ἔφριττον. Ἄνω δὲ τῆς νίκης στεφάνους, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀμαράντους, Ἀγγελιοθεοῦ σοι προητοίμαζον.

Ἔτερα.

Ἦχος Λ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, τὴν ἐφῆλιον ἄσασαν, ὅσκιε Ἀλέξιε, κατεφώτισας, κατανασθῆεις τὰς τοῦ πνεύματος, ἀκτίσι πανόλβιε Ἐγκρατεία γὰρ σαρκὸς, καὶ νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ δαήσει, τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας τὰς δυνάμεις, εὐησέτησας Κυρίῳ διὸ πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκαρτέτησας ἐνδοξε, πρὸ πυλῶν γεννητόρων σου, τούτων ἐκκαίμενος μικροῖς δάκρυσι δούλοις δὲ σοῖς ἐμπαιζόμενος, ἐφερες προάτατε, ἀφορῶν εἰς οὐρανοῦς, καὶ τὴν μένουσαν εὐκλειαν ὅθεν Κύριος, ἐπαξίως ἐδάξασέ σε Πάτερ, ἀναδείξας τὸ σὸν σκῆνος, πᾶσι παρέχον ἰάματα.

Παρθένιαν ἠγάπησας ὀλοψύχως Ἀλέξιε, ταύτην νυμφευσάμενος ὥσπερ ἄσαρκος, ἀντὶ καλῆς τε νομίμου τε νύμφης, ἢ κατέλιπες παραθέμενος Θεῷ, καὶ πιστῆδος ἀντιήλαξας, φθαρτῆς Ὅσιε, οὐρανόους θαλάμους, ἐνθα Πάτερ, συναγάλλη μετ' Ἀγγέλων, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας.

Δόξα Ἦχος Δ'.

Τὸν νεαρὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, Ἀλέξιον τὸν αἰοδιμον ἄσκητην; ὁμοφρόνως πάντες τιμήσωμεν. Οὗτος γὰρ, διὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν, πάσης γεροῦς τερνότητος καταφρονήσας, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὤμων προθύμως ἤρατο, ξένος γεγονὸς πατριδὸς λαμπρῶς, καὶ πατρικῆς περιφανείας, καὶ νυμφικῆς κοινωνίας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ φθεγγόμενος. Καθ' ἡμέραν ἀποδνήσκω, ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς. ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ.

Τὰ ἀναγνώσματα ζήτηι εἰς Ὅσιον.

Ἐν τῇ Λιτῇ.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος Α'.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ἕννεϊς ἐγκωμίαν ἀνεφημίσωμεν, τὸν ἀληθινὸν τοῦ παντάνακτος ἄνθρωπον, Ἀλέξιον τὸν ἀλεξικάκων, τοῖς πιστοῖς βοηθὸν καὶ ἰατῆρα νῶν νοσημάτων. Ἐν γὰρ τῷ θεῷ βαπτίσματι, κατέλληλον τοῖς μέλλουσιν ἔργοις, λαβὼν τὴν προσηγορίαν, ἵαμα τοῖς εὐσεβέσιν ἀνεφάνη θεοσδοτον, ἰώμενος πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτῷ, καὶ βοῶν των σοι. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη μὲν ἡ πρεσβυτέρα, ἐναβρύνεται πάτερ Ἀλέξιε, ὡς γενέθλιόν σοι ἔδαφος, τὰ σάργανά σου πλουτήσαν τὰ πάντα. Σεμνύνεται δὲ καὶ Ἐδεσσα τοῖς ἀσκητικοῖς ἰδρώσι σου καταοδευθεῖσα, καὶ γεωργηθεῖσα τῷ ἀρότῳ τῶν δαίων σου. Κοσμεῖται δὲ μάλιστα, καλλωπιζομένη πνευματικῶς, καὶ ἡ Πελοποννησία Λαύρα τῶν μοναστῶν, ὄμβριον οὐράνιον καὶ ἀναφέρετον, τὴν χαριτόβουτον κάραν σου κτησαμένη, καὶ βοῶσα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν. Πρεσβεΐαις, Κύριε τοῦ σοῦ Ὁσίου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β΄.

Φιάλα πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, Πάτερ Ἀλέξιε, εὐωδίαν τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσαι πνευματικὴν, καὶ πᾶσαν μὲν Δαιμόνων ἀπολαύνουσαι ἐπήρειαν, παρέχουσαι δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἰαμάτων χαρίσματα, καὶ τούτους ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον οὐράνιοι Ἄγγελοι, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνονται, τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνάς σου τιμώσης, καὶ πιστοῖς προτιθεμένης καρτερίας ὑπόδειγμα. Σήμερον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, σὺν ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἐνθέως ἀγαλλονται τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντες, καὶ τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέποντες. Καὶ Χριστὸν δοξάζοντες χαρμοσύνως ἐκβοῶσι· Κατόπιστας Κύριε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν δόξῃ τὸν δοῦλόν σου, ὃν ἠγάπησας, ὁυσθέντα τῇ θείᾳ δυνάμει σου, ἐκ τῆς πηγίδος τῶν θηρευόντων. Σήμερον καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Λαύρα, τὴν χαριτόβουτόν σου κάραν Ἀλέξιε, τοῖς ἐγκωμίοις καταστέφουσα, φαιδρῶς πανηγυρίζει κωνυγάζουσα· Πρεσβεΐαις Κύριε τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Α΄.

Οσιε πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως νεκρωθέντι Χριστῷ, ἀνεπιστόφως ἠκολούθησας· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπὼν, τὴν σάρκα κακουχίας ἐνέκρωσας· καὶ περωθεῖς τῷ πνεύματι, κατέπρασσας εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἐν αἷς τοῦ θείου φωτὸς ἐκτυπώτερον ἀπολαύων, μέμνησο τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

Ἦχος πλ. Β΄.

Εκβρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐξήτησας· καὶ εὐρὼν ὃν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ, θέοντα πλοῦτον ὑπερπεδῶν καὶ δό

ξαν χαμαίζηλον καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος ἀντιστάς καὶ νικήσας, ἀκηράτων στεφάνων ἠξίωσαι, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β΄.

Επέφανε σήμερον ἕως σωτήριον, καὶ ἐορτὴ χαριόμοσνος Ἀλέξιον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἡ πανσέβαστος μνήμη, τῶν μὲν τῆς νηστείας ἀνῶνων τὸ αὐστηρὸν καθιδύνουσα, τὸ δὲ ὀάθυμον τοῦ βίου πρὸς ἐογασίαν ἐγείρουσα, καὶ τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ πόνοις, ὡς ἐορτοῖς ἀνθεσι, καὶ μύθοις μυστικοῖς, τοὺς πιστοὺς εὐδοιάζουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπαλείφουσα. Ὡς δὲ τηλαυγῆς Ἥλιος τὰς τῶν θαυμάτων ὀκτινας ἐκπέμπει, διαλύουσα πᾶσαν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σκοτόμαιναν. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἄγιε Ἀλέξιε μὴ διαλείπῃς ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῖαν πρὸς Κύριον, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἡμῶν ἐκτελέσει καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε αὐ εἰ ἄμπελος.
Ἐν τῷ Στίχῳ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὡ τοῦ παρὰδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς ζωῆς κατεφρόνησας, ἀποροφίψας ἅπαντα, πλοῦτον δόξαν, τῆς φημίματα, πατριδα, νόμην καὶ τοὺς γεννήτορας. Καὶ τὸν σταυρόν σου ὡμοῖς ἀράμενος, χαίρων προσέδραμες τῷ Χριστῷ μακάριε. Καὶ νῦν παρεστὼς ἰκέτευε, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ομιλος Ὁσίων Ὁσιε· Ἱεραρχῶν ἡ πληθὺς, τῶν Μαργιτρῶν διμήγυρις, πάντων τῶν Ἁγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. Ἐν οὐράνοις Θεὸς σὲ ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ πάσης γῆς ἐθαυμάστωσεν. Ὄντως ἐκπλήξωσ, καὶ θαυμάτων ἔμπλεως, ἡ σὴ ζωῇ, τρισμάκαρ Ἀλέξιε, Κυρίου ἀνθρωπε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει.

Η ἀρετὴ σου παρὰδόξος, καὶ ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐκδημίᾳ σου, προσφωνήσας σε ἄνωθεν ἠγιασμένον αὐτοῦ θεράποντα, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν προσελάβετο. Ὅθεν συνέδραμον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἱερεῖς, πάντα πιστῶν τάγματα, ἀνευφημοῦντές σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β΄.

Οσιε πάτερ Ἀλέξιε, τῶν σῶν θαυμάτων αἱ ἀκτίνες πᾶσαν τὴν ὑφήλιον διαδραμοῦσαι κατεφώτισαν· διὸ καὶ παρὰ πάντων μακα

ρίξη. χάριν προχέων ἀένναον, ἐκ τῶν ἀγίων καὶ μυριπύων λειψάνων σου. Σὺ γὰρ τὰ τῶν πονηρῶν Δαιμόνων μηχανήματα κατέλυσας, τῶν συμπαροικούντων σοι ἀνθρώπων ὀρθοτομήσας τὰ κινήματα. Μὴ ἐμπαίξεις τοὺς ταπεινοὺς τῷ σχήματι, τοὺς σοὺς θεράποντας ἐξελαίδευσας. Μὴ φρονεῖν χαμαιζήλα, τοὺς σοὺς γεννήτορας ἐδίδαξας. Μὴ ὑψηλοφρονεῖν τοῖς δυναστεύουσι καὶ ἡγεμόσι παρήνεσας. Πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τῆς σῆς ἐν Χριστῷ κεκοιμημένης ζωῆς, σωτήρια φάρμακα προσήνεγκας. Τοῖς ἀγίοις Ἀγγέλοις συνόμιλος γέγονας, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας. Παροισίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ ὄξως ἐβλάστησας περιφροῦς καὶ πιστῆς, ἐκ πόλεως ἠνθήσας βασιλικῆς καὶ λαμπρῆς Ἀλέξιε πάνσοφε πάντων δ' ὑπερφρονήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ ρεόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ δεσπότη. Αὐτὸν οὖν ἐκδιδάσκει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὸ ἐπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Ὁρθῳ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου ἄνθρωπον, τὸν τῆς ἀσκήσεως στεροδὸν ἀδάμαντα, τὸν στεφανίτην τὸν λαμπρὸν Ἀλέξιον εὐφημοῦμεν· οὗτος γὰρ διέλαμψεν ἐπὶ γῆς ὡς τις Ἄγγελος, Πνεύματος γενόμενος καθαρὸν οἰκητήριον· διὸ καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἔλαβεν, ἰάσθαι τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οπάντων Βασιλεὺς, Ρώμῃ τῇ βασιλίδι, σὴν κοίμησιν λαμπρῶς οὐρανόθεν μνηθεῖ, καὶ πάντες συνέδραμον, τὸν σὸν ἀκηνοῦς, Ἀλέξιε, κατασπάσασθαι, νόσων ποικίλων ἰάσεις ἀρούμενοι, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάου· διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁδήγησον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Καθίσματα, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη βασιλεὺς, ἰδὼν σου εἶρα τὴν νεκρὰν, χάριτην κρατοῦσαν ἰσχυρῶς συνεπτυγμένον, εἰλητὸν, καὶ μηδενὶ τῶν παρόντων ἐπα-

φρῖεσαν· τότε προσελθὼν. ὡσπερ εὐγνώμων υἱός, πανευλαβῶς ἠτήσατο καὶ ἔλαβε καὶ ἀναγνοὺς ἐθαύμασεν ἀξίως, καὶ μετὰ δέους ἀνέκραξεν. Ἄνθρωπος ὄντως Θεοῦ ὑπάρχεις, πάνσπετε πάτερ Ἀλέξιε.

Δόξα καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος Ἐκ νεότητός μου κ.τ.λ.

Ἐθαγγέλιον ὁσιακὸν καὶ ὁ Ν'. εἶτα οἱ Κανόνες,

Κανὼν πρῶτος, φέρων ἀκροστιχίδα ταύτην·

«Ἄδω προθύμως ἄσμα τῷ Ἀλεξίῳ Κυρίου·»

ᾠδὴ Α'. Ἦχος Δ'. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Αόρατε Κύριε, καὶ Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Θεὲ πολυέλεε, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ὁ δωρούμενος σοφίαν τοῖς ἀσφοῖς, τὸν νοῦν μου καταύγασον, τῇ εὐσπλαγγίᾳ σου.

Δειλῖα συνέχομαι, ὑνεῖν τὸν ὄντως σου ἄνθρωπον, τὸν θεῖον Ἀλέξιον, Δέσποτα Κύριε· ὅθεν δέομαι, καθάρας με παντοίων παθῶν, μοὶ χορηγήσον λόγον ἐπάξιον.

Ωδίνες στειωφώσεως εἰς φῶς σὲ Πάτερ ἐξήγαγον, ἀκτίνες τοῦ Πνεύματος σὲ ἀναγέννησαν, καὶ ἐξέλαιψας, ἀπὸ δυσιῶν ὡς ἄλλος ἀσπὴρ παμφαέστατος, φωτίζων ἅπαντας.

Πατόθεν ὑπέρομιος, καὶ ἐκ μητρὸς ὑπερένδοξος, προήλθες μακάριε, καὶ ἐκ πατρίδος κλεινῆς· σὺ δ' ἀπέβλεψας πρὸς δόξαν τὴν ἀγῆσθαι, πάντα τὰ ρέοντα παρείδες Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνατείλασαι τῆς Ἰεσοῦ, ὄξως ἀχραντε, ὡς ἄνθος ἡμάραντον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν ὑπέρχονον Θεὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Σὲ τὸν Θεοῦ ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ Ἰωσήφ·»

ᾠδὴ Α'. Ἦχος Β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στενοτάτην ὠδευσας ὁδὸν ἀμειπτον καὶ ὄσιον βίον σοφῆ μετελθὼν ἐκ νεότητος διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον τοῦ νοῦς, εὐφημῆσαι σε τὸν πρὸς παραδείσου πλάτος αὐλιζόμενον μακάριε.

Εαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐχορημάτισας πλοῦτον διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνίζουσαν.

Τῆς νηδὸς σὺ τῆς μητρικῆς στειωφῶσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς Σαμευὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δὲ τὸν ἀγιώτατον συλλαβὸν φάβρον, ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θεῖων ἀρετῶν τε διὰ πίστεως,

Θεοτοκίον.

Ο Πατρι συννάργος Υιός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε τῆς πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, διουσίωσώς, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν κτίσιν, ἄχραντε, καθαρὰν σε εὐράμενος· ὄθεν ὑνοῦμέν σε πᾶσι γενεαί, καὶ μοχαρίζομεν.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ονομα ἐκτίσω θεομάκαρ, ἀξίως τῶν πράξεων τῶν σῶν, ὡς ἀπαλάττων ἀπαντίας νόσων σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ τοῦτό σοι τὸ χάρισμα Πνεῦμα τὸ θεῖον δωδωρήται.

Θάνατον ὑπέστης κατὰ Παῦλον, δουλώσας τὸ σῶμά σου τῷ νῶ· καὶ θνήσκων μὲν ἐκάστοτε, αἰεὶ δ' ἀνανεούμενος, οὐκέτι ἔω γὰρ, ἔλεγες, ἕη δ' ἔμοι Χριστὸς Κύριος.

Υπὴρξας ὡς ἄσαρκος τῇ φύσει, γονέων καὶ νόμου· ὀδυρμοῖς καὶ θρήνοις μὴ καμπτόμενος πᾶσι δ' ἔμπαροινούμενος, ἔτεσι πλείστοις Ἄγιοι, καὶ πᾶσι τούτοις ἀγνωοῦμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη συνέλαβες ἀσρήτως τὸν κτίστην τῶν ὄλων ἐν σαρκὶ καὶ μόνη τὸ ἀνθρώπινον, κατὰ τὸ προπάτορος, ὁσθηῆναι ἐμεισίτευσας· ὄθεν ἀγνή, σὲ δοξάζομεν.

Κανὼν δεῦτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Νυττόμενος τῷ ἔρωτι τῆς ἀγνείας, θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς, αὐράνιον ἀντηλλάξω, καὶ κοσμικῶν ἡδονῶν, τὴν ἡδίστην Ἀγγέλοις ἐξομοίωσιν.

Θορύβους τοὺς ἐν βίῳ τε, καὶ ὄγκον πλοῦτον ἔλιπες, καὶ μετανάστις γέγονας τῆς πατρίδος, πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Εν πόνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ἐγκρατεῖα πάνσοφε, τὸ ἀγαθὸν ἐζήτησας, τότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως τὴν ἀπάθειαν φέρον τῇ καρδίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Οἶνω ἀθεώρητος τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε, κάτω ἐῖ σου γενόμενος, καθορᾶται τέλειος ἄνθρωπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακτώμενος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. Δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρωτὰς καὶ πόνοὺς τοὺς σοὺς σοφῆ, νοσοῦν θεοφοῦντες πάντες πιστοὶ, πάσης κατανύξεως τὰς ψυχὰς ἐμπιπλάμεθα καὶ πρὸς θεοὺς ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, παμμάκαρ Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ ἑαυτοῦ συγκινοῦμεν, φθαῖς σὲ γεραίροντες ὡς Κυρίου θεράποντα, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι. Προέσβενε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐσοτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Λόξα, καὶ νῦν. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

ᾠδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ωρῆσας εἰς Ἐδεσσαν Πάτερ σοφῆ, φεύγων τὴν τῆς νόμουφης συνάφειαν, καὶ παροικήσας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, χρόνον πολὺν διήγαγες, ἀγνωστος πᾶσιν ἀξιάγαστε.

Σταδίῳ ἐνίκησας τὸν δυσμενῆ πλοῦτον βδελυζόμενος ἄστατον, καὶ πνητεύσας, τοῦ δὲ μένοντος αἰεὶ θησαυροῦ ὀρεγόμενος, οὐ καὶ κληρονόμος γενένησαι.

Αστεγος καὶ ἄοικος ὄφθης ἐν γῆ, ὡς τὰ θεῖα ποθήσας σιγηνώματα, κόσμον δ' ἐμίσεις τὰ ἡδέα καὶ τελενὰ, καὶ ἔζησας ὡς Ἀγγέλος, Θεῷ συνῶν καὶ μετὰ σώματος. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροσῶν πίστει ἱκετεύω, καὶ δέομαι, εὐλογημένη Ἰλεὸν μοι τὸν κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπεργάσαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Κανὼν δεῦτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Υπέμεινας τὴν πτωχείαν, προσάιτης γενόμενος, πτωχὸς ὡσπερ Λάζαρος· ἔσως γὰρ θεῖος ἠρέθιζε μάκαρ, τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Απέριτον καὶ ἀποράγμονα βίον ἐπόθησας, ἀπαξ σιτιζόμενος τῆς ἐβδομάδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης τε ἀδιαρροῦστου παμμάκαρ ἀγαπήσεως.

Ναὸν Θεοῦ τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἠγάπησας τῆς Θεοιότητος, ἐνδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλη ἐνοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα τὸν δοιῆρα, Παρθένε τοῦ γάλακτος πεινώσαν καὶ στένουσαν νῦν τὴν καρδίαν μου κόρησον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως θείας ἱκετεύω σε.

ᾠδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Μαράνας τὴν σάρκα σου, νηστείας καὶ δεήσεων, ἀπαξ ἐβδομάδος ἄρτου μόνου, Πάτερ, μετείχες, εὐχαριστῶν ἰῶ Θεῷ, ταμίεσμα ἔχων ἐν ψυχῇ, ἄρτον τὸν οὐράνιον, συντηροῦντά σε πνεύματι.

Απάντων προσέκρινες τὴν ἄνω πόλιν κτήσασθαι, ὄθεν καὶ τιμὰς τὰς ἐν Ἐδέσῃ φεύγων, ἀτήρες, ἐλθεῖν εἰς Κίλικας, Παύλου προσεδρεύσων τῷ ναῷ, Κύριος δ' ἀνένευσεν οἴκαδε σὲ ἀτήγαγε.

Τὸ ὄμμα πρὸς Κύριον ὑψώσας παναοίδιμε, πρὸ πυλῶν εἰσετήκεις τῶν γονέων, δάκρυσι τούτων, καὶ σ' ἵς τρυγῶνος ἀγνῆς, κεντούμενος, βέλεσι πικροῖς, λήθεις τε τῶν δούλων σου, ἀλλ' ἀνένδοτος ἔμεινας.

Θεοτοκίον.

Ω μῆτερο θεόνυμφε, τὰ τραύματα θεράπευσον ψυχῆς μου, καὶ πάθη τῆς σαρκός μου, καὶ θαυμάσια σκότους ἀπέλασον, ὅπως εὐχαριστως ἀνυμνῶ, πόθῳ καὶ γεραίρω σε, τῶν πιστῶν τὴν ἀντίληψιν.

Κανὼν δευτέρου. Μεσότης Θεοῦ.

Ροαῖς ἰσοαῖς καταδεύων πάντοτε δακρύων σου ψυγὴν, ἐγεώργησας στάχυν ἀληθῶς ἐκατοσταύοντα, γεωργῶ ἀθανάτῳ καλῶς διατηρούμενον.

Ω ράθης ἐν γῆ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῇ ὑπερβαλλούσῃ σου Πάτερο ἐγκρατεία ἀξιάγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρεία, δι' ἧς φῶς ἐχορημάτισας

Πυρὶ προσευχῶν, ἀμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλην σαφῆ, ἀγούπνοις δειῆσαι πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμισας, κοιμηθεὶς δὲ, πρὸς φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Ο φῶς κατοικῶν, τὴν ἁγίαν ὤκησε νηδύν σου ἀγνή, κόσμον ἀπολύμενον σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος. Ὅν ἰκέτετε, πάντας φωτίσαι τοὺς ἡμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ζ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Μὴ παύση φέρων πρὸς Κύριον δεήσεις καὶ εὐχάς, παναοίδιμε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν προσιόντων τῇ κίρα σου καὶ γεβορέων ταύτην ὡς θαυματόβροτον.

Εθροῦ καθεῖλες φρυάγματα, καὶ πάντα πειρασμῶν ὀχυρώματα σταυροῦ τῇ χάριτι, ὥσπερ ἐνθέως πανεύφημε, καὶ νῦν πιστῶν προστάτης Θεῷ παρίστασαι.

Βίον ἀπλοῦν καὶ ἡσύχιον ποθήσας, τῆς πατρίδος ἐξέφυγες, εἰς ξένην Ὅσιε, κακεὶ τιμαῖς ἐνοχλούμενος, ἐν πύλαις σῶν γονέων διήγες ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν αἶε σε ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅμως πρὸς ἀξίαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες πίστει τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτὸς ἐν σοὶ, Παρθένε, πραγθὲν μυστήριον.

Κανὼν δευτέρου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ ὡς γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὴ σκηνώμα, ἡ Ἄπειρογάμος προσφανεροῦ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαί σου Θεῷ ὡς θυμίαμα, μάκαρ, προσεδέχθησαν· ἐνθεν τῷ βίῳ σου τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα εὐωδίασας, Πνεύματι χάριτι

Ιερῶ πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενος· ἐνδοξε, σὲ τῇ πατρίδι δίδοσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον.

Νόμους φύσεως, ἄχραντε Λέσποινα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀδρότητος τίττεται, καὶ θεοὶ με δι' ἄμετρον ἔλεος. Κοντάκιον, πρὸς τό. Ἐπεράνης σήμερον.

Αλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου ἑορτὴν τὴν πίνσεπτον ἐπιτελοῦντες εὐλαβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα. Ὁ Οἶκος

Τὶς τὰς σεπτὰς σας ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς αἰνέσει Ἀλέξει θεόφρων; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονὴν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκρατεῖαν τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, τὴν ἄμετρον ταπεινώσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γινόμενος, περβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός. Διὸ ἀκούεις, Ὅσιε, παρὰ πάντων πιστῶν. Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Σ τ ἰ χ ο ι .

- » Ἀνθρωπος ἐν γῆ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς, μόνος,
  - » Ἐξεῖς τὶ καινὸν κἂν πόλῳ Πάτερο, μόνος.
  - » Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότιμον ἀνέλις,
- Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανθρωπίνως σε τοῦ βίου, Πάτερο, ὅσιε, δέον ἐξέχεσθαι, χάριτη λαβὼν, ἐν αὐτῷ, ὅστις εἶ, ἐδήλωσας σαφῶς, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐφρόσυνος παρέδωκας τῷ πνεύματι σου τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος ἄνωθεν ἠχήσας, συνεκάλεσε Ῥώμης οἰκήτορας πάντας ὁμοῦ συνελθεῖν, Θεόφρων Ἀλέξιε; πρὸς τὴν κηδεῖαν σου ἀποδόσαν· τίς σοὶ τε τιμὴν τὴν πρόπεσον, καὶ τῷ πάντων κτίστῃ δόξαν.

Ενθους ἐφρῖξεν ἀναξὶ ὁ εὐσεβεστάτος, τὰ κατὰ σὲ ἐπιγνοῦς· ὅθεν πρὸς τὸ σκηνός σου σπεύσας, τὸν εὐσχημον χάριτη· ἔλαβε, καὶ ἀναγνοῦς ἀνέκραξεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ενὴν δύναμιν, Παρθένε, σοὶ παρέσχετο, σάρκα ἐκ σοῦ προσλαβὼν ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων Κύριος· διὸ θεράπευσον τοὺς κρουαζόντας· Ἐδλογημένος, πανάγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κανὼν δευτέρου. Ἀντίθετον πρόσταγμα.
Επέμεινας ὄσιε, τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος καὶ ὄλωσ ἀγνοούμενος. καὶ παίδων παροινίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπαίζομενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ θλιβόμενος.

Σαρκὸς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννήτορας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος τῆς φύσεως ἕστεγες τὴν βίαν ὄσιε, καὶ τὴν παρόρασιν τῶν σῶν ἀπείρων παίδων, ἐπιθλιβόντων σε.

Ωθαῦμα! πῶς ἔμεινας αἰεὶ πτωχέων, ἐν πλούτῳ, Ἀλέξιε, ἀπείρου ταπεινώσεως; πῶς ἠνεγκας παίζεσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοπε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου;
Θεοτοκίον.

Μεγάλου διάκονος σὺ μυστηρίου ἐγένου πανάμωμε· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μέγα λύνοντας ἀγγύ, εὐλογημένη, θεοχαρίτωτε.

Ὤδὴ Η΄. Παίδας εὐαγείε.

Ιδεῖν πᾶσα πόλις σε Ῥωμαίων ποθοῦσα, συντόμως κατηλείγετο· ἀνάξιδε προσέταξεν ἐν τῷ ναῷ τεθῆναι σε, κάκει πάντας ἀρνεσθῆναι νόσων ἰάματα, καὶ χαίρειν διὰ σέ, καὶ δοξάζειν τὸν Δεσπότην πάντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οράθης φαιδρότατος τὴν ὄψιν, ἐκλάμπων, φωτοειδὴς τις ὥσπερ Ἄγγελος· Δαίμονες ἠλαύνοντο, νόσοι ἐδιώκοντο τυφλοὶ τὸ φῶς ἀνέβλεπον, καὶ ἀνορθοῦντο χολοὶ, πᾶς κεκακωμένος ἰάθη, χαίσιων, εὐλογῶν, δοξάζων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κηδεῦσαι τὸ σκηνός σου ἢ πόλις συνῆλθε μετ' εὐλαβείας, προσκομίζουσα ἄσματα ἐξόδια· βουσιεὶς καὶ ἄρχοντες παρίσταντο γεραίροντες, καὶ μοναχῶν ἢ πληθῦς· χοροὶ σε ἱερέων ἐκύκλουν καὶ ἀρχιερέων,
Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλάνθρωπίας, καὶ μόνης ὑπεραπειροῦ ἀγαθότητος, ὁ Θεὸς καμπτόμενος, διὰ σοῦ ἐπέφανε τοῖς ἐπὶ γῆς θεόθυμπε, σωματωθεὶς ἀληθῶς, καὶ πάλιν διὰ σοῦ οἰκειοῦται τοὺς ὁμολογοῦντας αἰεὶ σε Θεοτόκον.

Κανὼν δευτέρου. Κάμιος ποτέ.

Αγνωστος τὸ πρὶν γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐνδοξε, τοῦ μεγάλως σέ καὶ ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φανῆ μεγάλη φανεροὶ σε, πάση τῇ Ῥώμῃ τὸν κρυπτόμενον θησαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, καὶ δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Αρχοντας λαῶν καὶ βασιλεῖς συνῆλθον, καὶ ἱερεῖς μάκαρ κηδεῦσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσει, καὶ κατεῖδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε, οἷς ἐτέλει, θεῖα δυνάμει τοῦ Πνεύματος.
Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλάνθρωπος, ἀρρευστῶς σεσάρκωται ἐξ ἀφθάρτου σου πανάμωμε νηδύς, καὶ ἐρρύσατο ἅπαντας ἁμαρτίας καταφθορᾶς παναμώμητε.

Ὤδὴ Θ΄. Ἄπας γηγενής

Ρόδον εὐθαλὲς ἐκ Ῥώμης ἐβλάστησας, καὶ εὐωδιάσας πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπει κλειζόμενος, καὶ ἀρετῶν ἀκρότητα· καλλοπιζόμενος· διὸ πᾶσα τῶν πιστῶν γεραίρει σε· Ἐκκλησία, λαμπρῶς εὐφημοῦσά σε. Ἴδες ἄπερ ζῶν ἐπόθεις οὐράνια, Πάτερ, σκηνώματα· ὡς γὰρ ἐξεδήμησας, ἐδέξαντό σε ἅγιοι Ἄγγελοι, σὺν Ἀποστόλοις Μάρτυρες, Ἱεραρχῶν τε χοροὶ, σὺν Προφήταις Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, καὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἕστεφάνωσε.

Δάμψειν αἰεὶ τῆς ἀγίας χάρας σου, Λαύρα, νῆσος Πέλοπος, σὸν σκηνώμα, Πάτερ, καταναγάζεται, καὶ ἐμφαιδρύνεται βολαῖς ταῖς τῶν θαυμάτων σου, καὶ πᾶσα χώρα πιστῶν ἐκβοῶσα· Χαίροις παναοίδιμε, ὀσιότατε πάτερ Ἀλέξιε.

Ορεξὸν κάμωι τὴν θεῖαν βοήθειαν θεομαῖς πρεσβείαις σου· πρόφθασον, καὶ ὄυσαι με νόσον βαρείας ψυχῆς καὶ σώματος· καὶ δὸς τῷ σῷ θεράποντι ποιεῖν, ἐκάστοτε, τοῦ Κυρίου τὰ σεπτὰ θελήματα, θεοδόξαστε πάτερ Ἀλέξιε.
Θεοτοκίον.

Υψιστον Θεὸν, σωτήρα κήσαπα τὸν πανοικτίρμονα, οἴκτειρον τὸν δοῦλον σου, πρὸς μετανοίας τριβὸν οὐδὲν ὁδηγήσον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῶν αὐτοῦ με ἐνεδρῶν περιζῶσε, καὶ πρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Κανὼν δευτέρου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν, κατηξίωσε Θεοῦ τὴν δόξαν ὄσιε, αὐτοῦ σε ἐν τέλει μάκαρ δοξάσαντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, καὶ τῷ λαλεῖν ἐβῶν, οἱ πρόφην τυγχάνοντες ἄλλοι παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Οράθης προκείμενος καὶ πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος, Πάτερ πέμπων ἰάσεων τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη φουγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονας.

Συνῆλθε κηδεῦσε σε πατριαρχῶν ὁ πρόκοιτος, βασιλεύς τε ὁ λίαν φιλοχοισιότητος, ἄρχοντες πρεσβῆται καὶ νέοι, καὶ μοναστῶν χοροὶ θεῖα νεύσει, καθαγιαζόμενοι τῇ προσομαύσει σου μακάριε.

Ηρπάγης ἐν ἄσματι τῶν ἀρετῶν δοχούμενος, κατέπαυσας ἔνθα ὁσίων τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καὶ πάντων δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι προσάγομεν τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες, χάρις ἡ ἀγεώρογτος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιον τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλῆριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς,

Ωθαῦμα! πῶς ἐν πυλῶσι σὼν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας, ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθεῖς, γονέων τε καὶ συζύγου, Ἀλέξιε, πικροὺς θρήνους:

Θεοτοκίον. Χρυσοπολοκώτατε πύργε

Ἐν τοῖς Αἴνοις. Ψάλ. τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος Α'. Γῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις πιστοὶ τιμῶμεν, τὸ μέγα τῶν Πατέρων, καὶ Ὅσιων τὸ κλέος, Ἀλέξιον τὸν ὄντως ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀκηράτοις χαρίσμασιν, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς ἐδάμαστώσων.

Οὐκ ἀσθενείας βαρείαις ἐξεταζόμενοι, προσέλθετε προθύμως, Ἀλέξιε τῷ πάντι· οὗτος γὰρ ἰσθαι πάντων τῶν πιστῶν πάθητα χαλεπώτατα, ᾧσιν παρέχων βεβύλιαν τοῖς πρὸς αὐτὸν προσιοῦσιν, ἀδιστακτῶ ψυχῇ.

Ως παρησίαν μεγίστην τῶν πόνων ἔλαθλον, ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, ὄυσθῆναι τῶν σκανδάλων τοῦ προνηροῦ, κοσμικῶν τε κακώσεων, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ᾧ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς εὐσεβείας οἱ παῖδες πόθῳ συντρέχουσιν, Ἀλέξιε τρισμάκαρ τὴν ἁγίαν σου μνήμην πιστῶς πανηγυρίζοι, ὕμνουντες Θεόν, ἐν φῶδαίς τε καὶ ἔσμασι, τὸν θαυμασιὸν ἐν ἁγίοις, ὃς ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Σήμερον τέρεται πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, καὶ πόλις Κολαβρυτών, σὺν τῇ ἁγίᾳ Λαύρᾳ, πλουτούσῃ τὴν σὴν χάσαν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ σὲ Πάτερ δοξάζοντος, καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργοῦντος πᾶσι πιστοῖς τῶν θαυμάτων τὰ παραδόξα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Αδαμάντιε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἄξιαν ἐπαινήσωμεν; Σὺ γὰρ μέτρα φύσεως ὑπερέβης, ὑποστάς ὡς ἄσαρκος πάντα κόπον, πό-

νον καὶ ἀνθρωπίνης καρδίας. Φίλτρον ἐκαρτέρεις ὀδύνας φιλοστοργίας σπαραγμοὺς, συγγενείας πόθον, οἰκετῶν παροιρίας, ἀσκήσεως ἀγῶνας, σκληραγωγίας βασάνους. Ξένος ἔξῃς ἐν τῇ πατρίδι, ἀγνωστος ἐν τοῖς οἰκείοις, ἀσώματος ἐν σαρκί. Ἐν πίστει μέγας, ἐν ταπεινώσει θαυμαστός, ἐν πειρασμοῖς ἀκράνδατος, ἐν πᾶσιν ἀθλοῖς νικηφόρος. Ἄγε Ἀλέξιε πρόσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΣΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΛΕΞΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ιδοὺ παρέστιν ὁ καιρὸς τῆς ἐγκρατείας ἀγαθητοῦ· τὸ στάδιον ἠνέφχται· ὁ ἀγωνοθέτης καὶ βασιλεὺς Χριστὸς ἄνωθεν ἴσταται βλέπων τὴν προθυμίαν τῶν ἀθλητῶν· οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι κρατοῦσι τὰ στέφη τῆς θείας χάριτος ὡς βραβεῖα πολῦτιμα, ἵνα στεφανώσωσι πάντας, ὅσοι νομίμως ἀθλήσωσι, καὶ νικήσωσιν ἀνδρείως τὸν ἀποστάτην καὶ υπερήφανον Δαίμονα. Διότι πᾶς ὅστις γενναίως ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς ἁμαρτίας, οὐχὶ πρόσκαιρον ἀπολαμβάνει τιμὴν καὶ στέφανον εὐμάραντον, ἀλλὰ δόξαν αἰώνιον, καὶ ἀμοιβὴν ἀτελεύτητον. Οἱ μὲν γὰρ βασιλεῖς τῆς γῆς ὅταν γυμνάζουσι τοὺς στρατιώτας ἀπονέμουσι ἓνα καὶ μόνον χάρισμα φθαρόν καὶ ἐπικηρον, καὶ μόλις ὀλίγων χρυσῶν νομισμάτων ἄξιον καὶ τοῦτο ἄλλιν εἰς καὶ μόνος λαμβάνει, ὅστις ἀριστεύσῃ καὶ φανῇ πάντων τῶν ἄλλων στρατιωτῶν ἰσχυρότερος. Ἄλλ' ὁ ἐπουράνιος Βασιλεὺς ἀτελεύτητον ἡμῖν χαρίζει μακαριότητα, καὶ ταύτην κληρονομοῦσιν ὅσοι πολεμήσωσι γενναίως. Αὐτὸς ἡμᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγων· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ὅστις θέλει φησὶν· οὐδένα βιάζει· γὰρ ἡμῖν δῶρον ἔδωκε τὸ αὐτε-

ἑαύσιον· προσκαλεῖ δὲ πάντας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ διψᾷ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, διὰ τοῦτο καὶ νοθεύει καὶ διδάσκει πόσον κέρδος ἔχει ὅστις ἀπαρηνήθῃ τὴν σάρκα καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, ὑπομένον τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς ἐγκρατείας καὶ μιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυρίου. Διότι λέγει πάλιν· «Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Ὁλος ὁ κόσμος οὐκ ἔστιν ἀντάξιός τῆς ψυχῆς. Κἂν λοιπὸν κερδίσῃ τις ὅλον τὸν κόσμον, (ὅπερ ὑπάρχει σχεδὸν ἀδύνατον)· κἂν ὑποταγῶσιν εἰς αὐτὸν ὅλοι αἱ ἡγεμονίαι καὶ τὰ βασίλεια τῆς οἰκουμένης, ἔπειτα κολασθῇ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, οὐδὲν ὠφέλησεν, ἀλλ' ἀπώλεσε τὸ πᾶν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀσυγκρίτως περισσότερον ὄφελος ἀπολαμβάνει ὁ μικρότερος δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὸν κραταιότατον καὶ πλουσιώτατον βασιλέα τῆς γῆς, ἐσπερον ἵνα φροντίζωμεν οὐχὶ περὶ προσκαίρων σωματικῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀκολουθοῦντες πιστῶς τῷ Θεοπότη Χριστῷ· ὅστις διὰ τῶν ὀλίγων ἡμῶν κόπων ἀποδίδωσιν εἰς ἡμᾶς αἰωνίως ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν. Ἄλλ' οἱ ὀκνηροὶ καὶ ὀπίσθιοι ἀμελοῦσιν ὡς φιλόσοφοι. λέγοντες, ὅτι παρήλθεν ἤδη τῶν ἀγῶνων ὁ καιρὸς· καὶ ἡ φύσις ἠσθένησεν, οὐδὲ δυνάμεθα πλέον φυλάξαι τὴν ἐγκρατείαν καθὼς οἱ παλαιοί. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη πρόφασίς ἐστὶ δαιμονική. Πάντα καιρὸν δυνάμεθα τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς ἀγωνίζεσθαι, ἂν θέλωμεν. Ἐχομεν τοσοῦτων ἀγίων ὑποδείγματα καὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ἅτινα καθίστανται εἰς ἡμᾶς ἔλεγχος πρὸς πολλὴν ἡμῶν αἰσχύνην καὶ καταφρόνησιν. Βλέπομεν γὰρ νέους εὐγενεῖς καὶ βασιλέων υἱοὺς καὶ ἀπογόνους, οἵτινες οὐ μόνον δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ πᾶσαν σαρκικὴν ἡδυπάθειαν κατεφρόνησαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλότιτους γονεῖς αὐτῶν κατέλιπον, καὶ αὐτὴν (τὸ θαυμασιώτερον) τὴν ἡγαπημένην αὐτῶν σύζυγον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κοιητοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Τοῦτο δὲ τὸ ἐθελοῦσιον διαζύγιον ὑπέμειναν καὶ ἄλλοι δοῦλοι τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στερηθέντες πασῶν τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, καὶ τὸν ἔνθεον ἔρωτα προτιμήσαντες, ἀλλὰ πλέον τῶν ἄλλων κατόρθωσεν ὁ πτωχὸς τῷ σώματι, τῇ δὲ ψυχῇ πλουσιώτατος Ἀλέξιος, ὁ τοῦ Θεοῦ ὄντως ἄνθρωπος καὶ δοῦλος αὐτοῦ γεννησιώτατος, ὅστις διέτριψε τοσοῦτους χρόνους ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὑπὸ μὲν τῶν συγγενῶν ἀγνοούμενος, ὑπὲρ δὲ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ἐμπαιζόμενος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπέμεινεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς ἀναλογιζόμενος τὴν πλουσίαν ἀμοιβὴν καὶ τὸν πολῦτιμον στέφανον, ὃν ἐμελλεν αὐτῷ ἀναπαρδῶσιν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης εἰς τὸν

Παράδεισον· διὸ καὶ ἀπρηνήθη τελείως τὸν ἔξω ἄνθρωπον καὶ ἀράμενος τὸν σωτήριοιον σταυρὸν τῶν θλίψεων ἠκολούθησε τῷ Θεοπότη ἀγαθολίωμενος· Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, χάριν τῆς ἐπὶ γῆς προσκαίρου κακοπαθείας καὶ θλίψεως, ἀπολαύει αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ἄρρητον ἀγιλίαςιν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ βασιλείαν ἀδιάδοχον δικαίως καὶ πρόπόντως· διότι ὅστις νικήσῃ τὴν σαρκικὴν φιλαυτίαν καὶ ὅλον αὐτῆς τὸν στρατὸν, ἤγουν ὅλα τὰ πάθη τοῦ σώματος καθυποτάξας αὐτὰ τῷ πνεύματι, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολήν, οὗτός ἐστιν ἄξιος ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων, πολὺ πλέον παρὰ τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον, καὶ τοὺς Καίσαρας, καὶ τοὺς λοιποὺς μονάρχας, ὅσοι τὸν κόσμον ἐξουσίασαν. Διότι οἱ ἐνάρετοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ νικῶσι τὰ ψυχοκτόνα πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ καταβάλλουσι τοὺς Δαίμονας· ὅθεν καὶ δικαίως παρὰ Θεοῦ ἀντιδοξάζονται, ἀπολαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ βασιλείαν ἀδιάδοχον καὶ ζεῖ διαμένουσαν. Τοῦτου τοῦ θαυμαστοῦ Ἀλεξίου τὸν βίον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, βούλομαι σήμερον διηγῆσασθαι, καὶ προσέχετε ἀκριβῶς, ἵνα λάβητε πολλὴν τὴν ὠφέλειαν, διότι ἄλλος ἀγίου βίος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦτον κατασκευτικώτερος ἅμα καὶ ὠραιότερος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ἰωνορίου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ῥώμην ἄρχων τις ὀνόματι Εὐφημιανός· ἄνθρωπος πλούσιος μὲν τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ, πλουσιώτερος δὲ τὰ ψυχικὰ, καὶ πλείεστα ἐνάρετος καὶ θαυμασιός, ἐργάτης ἐπιμελῆς καὶ ἄσκνος τοῦ μυστικοῦ ἀμπελῶνος τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ, οὗ τινος πάσας τὰς ἐντολάς ἐσπούδαζε φυλάττειν ἀπαρασίλευτα, ἐξαιρέτως δὲ κατὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὑπῆρχεν ἀμίμητος, διανέμων καθ' ἑκάστην ἀφθόνως εἰς τοὺς ἐνδεεῖς τοῦ πλοῦτου τὰς χάριτας ἐτροφε πεινῶντας, ἐνέδου γυμνοὺς, ὑπεδέχετο ξένους, καὶ τούτους ἐφιλοξένει καὶ εὐηγοῦνται πλουσιοπόρακα, καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ὁ εὐλογημένος αὐτοῦ οἶκος ὑπῆρχε λιμὴν τῶν πενήτων καὶ καταφύγιον. Εἶχε δὲ καὶ ὑπηρετάς πολλοὺς χρυσοζώνους καὶ φοροῦντας ἱμάτια λαμπρὰ καὶ πολῦτιμα· αὐτός δὲ ὁ αἰμίμητος ἐτροφε πάντοτε μετὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀπᾶς τῆς ἡμέρας, καὶ πρῶτον μὲν συνήθροζεν ἀνθρώπους πτωχοὺς, ὅσους εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ παραιθεῖς αὐτοῖς τράπεζαν, ὑπηρετεῖ χειρὶν ἰδίαις αὐτοῦ, ὅπως ἔχει μισθὸν περισσότερον. Τῶν δὲ συγγενῶν αὐτοῦ φίλων τινὲς δι' ἀνοησίαν ἔψεγον αὐτὸν πολλὰκις, λέγοντες, ὅτι πράττει πρᾶγμα ἀπρεπὲς ὑπηρετῶν πένητας ἀνθρώπους τοιοῦτος ἀρχὼν περιφανέστατος· ἀλλὰ τοῦτο τοῖς ὑπηρεταῖς ἀνήκει, κἀκεῖνοι ποιήτωσαν τὰ δέοντα. Ὁ δὲ πρὸς

αυτοὺς μετὰ ταπεινώσεως ἀπεκρίνατο λέγων. «Οὗτοί εἰσιν ἀδελφοί τοῦ Κυρίου μου, ὅστις προσέταξεν εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἵνα τούτους ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν. καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν. καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν. καὶ ὅσην εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ἡμῶν ἀγαπῶμεν.» Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, Ἁγλαῖς ὀνόματι, γυνὴ εὐλαβῆς καὶ ἀγαθῆς, καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο πορευόμενοι ἀμεμπτοὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου πλὴν εἶχον λύπην, διότι ἦσαν ἀτεκνεὶς, μὴ γεννήσαντες παιδίον διάδοχον τοῦ γένους καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ὅθεν ἐδέοντο τοῦ Λεσπότου Χριστοῦ μετὰ πίστεως, ἵνα δώσῃ τεκνον αὐτοῖς κατὰ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπήκουσεν αὐτῶν τῆς δεήσεως καὶ συλλαβοῦσα ἡ Ἁγλαῖς, ἐγέννησεν υἱὸν καὶ ὀνόμασαν αὐτὸν Ἀλέξιον. Ἐγένετο λοιπὸν πολλὴ χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην καὶ ἀμετρος ἀγαλλίασις. Ἀφοῦ δὲ τὸ παιδίον ἀπεγαλάκτισαν, παρέδωκαν αὐτῷ διδασκάλους πρὸς σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ ἐδιδάσκετο μέχρι οὗ ἤλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε δξύνουσαν καὶ εὐφυῆ, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πᾶσαν παιδείαν ἐκκλησιαστικὴν τε καὶ κοσμικὴν, καὶ ἀπέβη σοφώτατος. Ὅθεν γνωρίσας τὸ μάταιον τοῦ κόσμου καὶ ἄστατον, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν ἐβουλεύσατο βουλὴν ἀγαθὴν, ἵνα ἀπαρηνηθῇ τὰ πρόσκαιρα καὶ εὐμάραντα ἀγαθὰ τῆς παρουσίας ζωῆς, ὅπως κληρονομήσῃ τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια. Ταῦτα μελετῶν καθ' ἑκάστην, ὁ ἐκ Θεοῦ πεφωτισμένος καὶ πάνσοφος Ἀλέξιος, ἐνεδύθη δάσον τρίχινον χρυφὰ τῶν γονέων του· καὶ τοῦτο μὲν ἐφόρει κατὰσαρκον, ἔξωθεν δὲ περιεβάλλετο μεταξωτὰ καὶ χρυσοῦφραντα, ὅπως μηδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑποψίαν τινὰ λάβῃ. Οἱ δὲ γονεῖς ἀγνωοῦντες τὴν ἔνθεον αὐτοῦ γνώμην, ἐσπούδαζον αὐτὸν εἰς γάμον συνάψαι, λιὰν ποθοῦντες ἰδεῖν ἀπογόνους. Ἐρευνήσαντες οὖν εἰς τὴν Ρώμην, εὗρηκαν κόρην ὡραίαν καὶ πάγκαλον ὁμοίαν αὐτῷ καὶ πλουσίαν καὶ εὐγενῆ ἐκ γένους βασιλικοῦ. Ὁ δὲ Ἀλέξιος εἶχεν τὴν καρδίαν ἀνυψωμένην εἰς τὰ οὐράνια καὶ οὐδέποτε περὶ ἐπιγείων ἐφρόνει, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην προσηύχeto μυστικῶς πρὸς τὸν χρυφιογνώστην Θεόν, καὶ δάκρυα ποταμηδὸν ἔρρεε δέσμενος ὅπως αὐτὸν διασώσῃ τῶν πηγίδων τοῦ κοσμοκράτορος Διαβόλου, καὶ φωτίσῃ πρὸς τὸ συμφέρον. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἔλεγε προσευχόμενος σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν ἔτρεχε εἰς τὰς ἐκκλησίας χάριν ποσοκνήσεως, καὶ τοῖς πτωχοῖς ἐμοίραζεν ἐλέη καὶ φανερά καὶ ἀλόκρυφα ἵνα καὶ αὐτοὶ παρακαλῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Κύριον, ὅπως τύχῃ σωτηρίας. Πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς ἔλεγεν, ὅτι τὸν γάμον οὐ στέργει, διότι ἔχει φροντίδας καὶ

μερίμνας πολλὰς. Ἄλλ' αὐτοὶ ἐπαραιβίαν αὐτὸν πρὸς ὑπακοὴν, λέγοντες, ὅτι ἡ νύμφη ὑπῆρχεν ἤδη ἐκλελεγμένη τοιαύτη ἄλλην ὁμοίαν ὕστερον οὐχ εὐθήσουσιν. Ὅθεν μὴ δυνάμενος ἐναντιωθῆναι πρὸς τοὺς γονεῖς ἔστρεψε μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἐγράφη τὸ συνοικέσιον, ἔσωθεν ὁμως ἐμελέτα κατὰ διάνοιαν, ἵνα φύγῃ δραπέτεύσας εἰς τόπον ξένον, ὅπως φυλάξῃ τὴν παρθενίαν ἄφθορον. Ὡς οὖν ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῆς νυμφεύσεως, ἀπῆλθον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βονιφατίου καὶ ἐστεφάνωσαν τὸ ἀνδρόγυμον, ἔπειτα μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων καὶ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, διῆγον ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμοῦ χαίροντες οἱ τε ἄρχοντες τοῦ παλατίου καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν νεογάμων κατὰ τὸ σῆνηδες. Τὸ ἔσπερας δὲ μετὰ τὸ δείπνον ἀνεχώρησαν ἐπευχηθέντες τοῖς νεονύμφοις καὶ τούτους οἱ γονεῖς ἕως εἰς τὸν κυματῶδες θάλαμον συνοδεύσαντες ἀπεχαιρέτησαν. Ὁ δὲ νέος ἀφοῦ ἔμεινεν μετὰ τῆς νύμφης προσηύχeto ὥραν πολλήν, ἕως ἐκοιμήθησαν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ τότε τυλίξας τὸ δακτυλίδιον εἰς τὴν ζώνην αὐτοῦ, (ἦσαν δὲ καὶ τὰ δύο πολύτιμα πράγματα) παρέδωκε τῇ κόρῃ λέγων· Λάβε ταῦτα φιλιότητι, καὶ φύλαξόν, καὶ ὁ Θεὸς ἔστω ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἕως ἂν οἰκονομήσῃ ἡ χάρις αὐτοῦ περὶ ἡμᾶς ἄλλο τι νεότερον. Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ ἔλαβε χρυσίον καὶ λίθους τιμίους καὶ μαργαρίτας, ὅσα ἠδύνατο, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ χρυσοῦφρανα φορέματα, ἐφόρεσε πτωχὰ καὶ κατεσχισμένα, καὶ ἐξελθὼν τῆς πόλεως κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν, Ἐκεῖ δὲ Θεοῦ εὐδοκοῦντος, εὗρισκει πλοῖον ἀναχωροῦν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ εἰς Συρίαν καὶ ἐξέπλευσεν. Ὡς δὲ ἔφθασαν εἰς Λαοδικεῖαν, ἐξῆλθε τοῦ πλοίου καὶ διὰ ξηρᾶς ἐπὶ τὴν Ἑδεσσαν. Ἐκεῖ εὗρε τὸν περιφρημον ναὸν, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ ἀχειροποίητος εἰκὼν τοῦ Λεσπότου Χριστοῦ, ἦν αὐτὸς ἐστειλε τῷ Ἀδύγιῳ διὰ τοῦ Ἀνανίου, (ὡς φαίνεται ἐν τῷ Συναξαριστῇ τῆς 16 Ἀυγούστου). Ταύτην ἰδὼν ὁ Ἀλέξιος ἔλαβε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ διαμοιράσας εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ χρυσίον καὶ τοὺς πολύτιμους λίθους, ἔμεινεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν ἐνδεδυμένος ὡς εἰς τῶν πενήτων, παλαῖ καὶ ἀχρηστὰ ἱμάτια, ἵνα βλέπῃ καθ' ἑκάστην τὸν πολυπόθητον χαρακτῆρα τῆς τοῦ Λεσπότου μορφώσεως, καὶ ζητων ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐξόδευεν ἐκ τῶν χρημάτων ὀλίγα καὶ ἡγόραζεν ἄρτον πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ζωοτροφίαν, τ' ἄλλα δὲ διεμοίραζε τοῖς πτωχοῖς. Αὐτὸς δὲ ὄλην τὴν νύκτα προσηύχeto καὶ πᾶσαν Κυριακὴν μετελάμβανε τῶν θείων Μυστηρίων. Τόσον δὲ ἐταλαιπωρήθη ἐκ τῆς

πολλῆς ἐγκρατείας, ὥστε ἠφανίσθη πᾶσα ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ ὄψις ἐμελάνιασεν, ἡ σὰρξ ἐξηράνθη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐβάθυναν καὶ μόνον ἔμεινε τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα.

Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ, ἀφοῦ ἦλθεν ἡ ἡμέρα καὶ τὸν μὲν Ἀλέξιον οὐχ εὖρον ἐν τῷ θαλάμῳ μόνῃν δὲ τὴν νύμφην σκυθρωπὴν καὶ περίλυπον, μαθόντες τὴν ἀνέλπιστον τοῦ παιδὸς ἀναχώρησιν, ἐθρήνουν καὶ ἔβρινον τὸ στήθος πικρῶς ὀλολύζοντες· ἔπειτα ἰδόντες ὅτι τὰ δάκρυα οὐκ ἔδεν ὀφελούσιν, ἐγχείλαν ἀνθρώπους ἵνα ζητήσωσιν εἰς διαφόρους τόπους καὶ χώρας ἐξετάζοντες ἐπιμελῶς μήπου τοῦτον εὕρωσι. Κάκεινοι μετὰ σπουδῆς ἀπελθόντες καὶ ἐξετάζοντες ἀκριβῶς εἰς πόλεις καὶ χώρας πολλὰς, οὐδὲν ἔμαθον περὶ αὐτοῦ. Ἀπῆλθον δὲ τινες αὐτῶν καὶ εἰς τὴν Ἐδεσσαν καὶ ἠρώτησαν· ἄλλ' οὐδεὶς ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ζητούμενος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος ὁ ἀμπίτοχος, βλέποντες αὐτὸν ἐν τοσαύτῃ εὐτελεῖ ἄλλὰ καὶ ἐλεημοσύνην αὐτῷ ἔδωκαν οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, οὐδεὶς δ' αὐτὸν ἐγνώρισε διὰ τὴν πενηθείαν τοῦ ἐνδύματος καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματος. Ὁ δὲ Ἀλέξιος κατανευγὴς τῇ καρδίᾳ ἐδάκρυσε· καὶ δοξάζων τὸν Κύριον ἔλεγεν· «Εὐχαριστῶ σοι Θεέ μου, ὅτι με ἠξίωσας νὰ λάβω ἔλεος καὶ παρὰ τῶν πρῶν ὑπηρετῶν μου». Ἀφοῦ γοῦν οἱ ἀπεσταλμένοι περιελθόντες χώρας πολλὰς καὶ ἀμύπολλα μοναστήρια, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπρακτοί· τότε μάλιστα ἐπληρώθη θρήνων καὶ οὐδουμῶν, οὐ μόνον ὁ οἶκος τοῦ Εὐφημιανοῦ, ἀλλὰ, οὕτως εἰπεῖν, ἅπας τόπος καὶ οἶκος τῆς πόλεως, καὶ αὐτὸ τὸ παλάτιον. Πάντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἔκλειον ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἀνήλικοι. Ἐθρήνουν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπαρηγόρητοι καὶ πάντες οἱ τοῦ οἴκου ἔμνηστοί τε καὶ οἱ φίλοι καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἥτις ἐκλείσθη εἰς ἓν τῶν δωματίων, ἀσφαλίσασα καὶ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ἐκδυθεῖσα τὰ μαλακὰ ἱμάτια, ἐνεδύθη τριχίνα, στάκην ἔβαλλεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐκοιμᾶτο εἰς ψαθίον ἀτημέλητα θρηνοῦσα καθ' ἑκάστην τοῦ φιλιτάτου υἱοῦ τὴν στέρησιν. Ἡ δὲ πάλιν ἄχαρις καὶ δύσμοιρος νύμφη πολὺ ἐλεινότερον ἐθρήνει τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητον δυστυχίαν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, οὐδεὶς ἔμεινε ἀδάκρυτος εἰς ἐκεῖνον τὸν οἶκον τὸν πρῶν μὲν περιχαρῆ τε καὶ πανεφρόσυνον. τότε δὲ περίλυπον καὶ πανόδυτον. Οὕτως αὐτοὶ μὲν εἶχον θλίψιν σαρκικὴν θρηνοῦντες ἀπαραμύθητοι, ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξιος ἔχαίρε πνευματικῶς ἐν τῇ ξενιτεῖα δοξάζων τὸν Κύριον, ὅστις ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν φροντίδων τοῦ βίου καὶ διεφύλαξεν ἄγνωστον, ἵνα μὴ περιπλεχθῇ εἰς δυσκολίας ὁ πόθος αὐτοῦ.

ποίησεν οὖν εἰς τὸν νόρθακα τοῦ ναοῦ ἐκεῖνου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, χρόνους 17, διάγων πολιτείαν θεάρεστον. Ὅθεν οἱ ἐγγωρίοι ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἅγιον, βλέποντες τὸν ἔνθεον αὐτοῦ βίον. Αὐτὸς δὲ φόβουμένος μὴ στερηθῇ τῆς οὐρανοῦ δόξης, δοξάζομενος προσκαίρως ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐμελέτησεν ἵνα μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον ἄγνωστον. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν λιμένα, εὔρε πλοῖον ἀπερχόμενον εἰς τὰ μέρη τῆς Κιλικίας, καὶ ἐπέβη εἰς αὐτὸ, σκοπῶν ἀπελθεῖν εἰς Ταρσόν, ὅπου ἦν ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου περίφημος. Ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ὅδε κάκεισε περιφερόμενος εἰς τὸ πέλαγος, ἐφθάσας εἰς Ῥώμην καὶ μὴ θέλοντες· τοῦτο δὲ ὑπῆρχεν οἰκονομία Θεοῦ, καὶ ὁ ἅγιος ἐγνώρισεν. Ὅθεν μὴδὲ ξένους ἄλλους πλέον ἐπιβαρῶνη βουλευέται βουλήν, ἵνα παροικίῃ εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἄγνωστος ἕως τέλους ὅπως ἔχη καὶ μείζονα τὸν μισθὸν τῆς ὑπομονῆς. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσεβύησε τῷ Θεῷ, δεόμενος ὅπως αὐτὸν ἐνισχύσῃ πρὸς τελειωσὶν τοῦ μελετουμένου. Προσκυήσας δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐκκλησίας, ὑπήντησε τῷ Πατρὶ ἐροχόμενῳ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μετὰ πολλῆς συνουσίας κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, καὶ προσκυήσας ἕως ἐδάφους εἶπε ταῦτα παρακαλῶ σε, κρῖτιστε ἄρχων, ποίησον ἔλεος μετ' ἐμοῦ τοῦ ξένου καὶ παναπόρου, ἄφες με παροικῆσαι εἰς μίαν τινὰ γωνίαν τοῦ παλατίου σου, καὶ τρέφεσθαι ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς τραπέζης τῶν δούλων σου· ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῆσαι τὸν οἶκον σου διὰ ταύτην τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ δώῃ σοι τὴν οὐρανότιον βασιλείαν· κἂν ἔχῃς καὶ συγγενῆ τινα διατρούβοντα εἰς τὴν ξενιτείαν, ἀξιώσασί σε ὁ Κύριος ἰδεῖν αὐτὸν καὶ ἀπολαῦσαι, ὡς ἐπιθυμῆ ἡ καρδία σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων ἐδάκρυσεν, ἐνθυμηθεὶς τὸν υἱὸν τοῦ· καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς ἐδέξατο τὸν πένητα. Καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν ὑπηρετῶν, ὃν εἶχεν ἐπιμελέστατον, παρέδωκεν αὐτῷ τὸν Ἀλέξιον ἐπιτάξας ἵνα περιθάλη τὸν ξένον. Καὶ ὁ θεράπων παραλαβὼν τὸν Ἀλέξιον εἰσῆγαγεν εἰς οἰκῆμα μικρὸν, ὅπου ἔτυχε κείμενον οὐ μακρὰν τοῦ δωματίου τῆς γυναίκος αὐτοῦ. Ὁ μὲν οὖν Εὐφημιανὸς ἔπεμπεν αὐτῷ καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν βρωμάτων τῆς ἰδίας αὐτοῦ τραπέζης. Ὁ δὲ Ἀλέξιος ἐγεύετο τροφῆς μόνον κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, ἀφ' οὗ ἐκοινώνει τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων, ἡ δὲ τροφή ἦν ἄρτος καὶ ὕδωρ, καὶ ταῦτα σύμμετρα, μόνον ἵνα μὴ ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἀμετρον ἐγκρατείαν· προσηύχετο δὲ καὶ διὴν τὴν νύκτα καὶ τὰς ἡμέρας τὸ πλεῖστον μέρος. Βλέπων οὖν ὁ φθονερός

καὶ μισάνθρωπος Δαίμων τὴν καρτερίαν αὐτοῦ τὴν θαυμάσιον ἔτριξε τοὺς δόδοντας καὶ ἔσπειρε δεινούς καὶ μεγάλους πολέμους, ὅπως αὐτὸν ἀναγκάσῃ ἀποβαλεῖν τὴν ἀνείκαστον, ἣν εἶχεν ὑπομονήν. Καὶ πρῶτον μὲν παρόξυνε τοὺς δούλους εἰς τὸ πειράζειν αὐτὸν καὶ ἐνοχλεῖν· καὶ ἄλλοι μὲν ἐλοιδώρουν καὶ ἐροῦσι αὐτὸν, ἔτεροι δὲ κατέχεον ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἀγγείων τὰ ἀποπλύματα, καὶ ἄλλας ὕβρεις καὶ παροιμίας πολλὰς ἐπρωττον εἰς αὐτὸν ἄνθρωποι τροφῶντες καὶ ἀτακτοῦντες εἰς οἰκίαν μεγάλην· τὸν δὲ διωρισμένον αὐτοῦ φροντιστὴν πολλάκις ἐλάνθανον ἢ καὶ παρήκουον νοουθετοῦντα. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀείμνηστος ὑπέμεινε πάντα σιωπῶν, καὶ γινώσκων ὅτι ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας ἐγίνοντο, καὶ πόποτε οὐτ' ἐγόγγυσεν, οὔτε λόγον εἶπε κατ' αὐτῶν ἀπροετῆ, μόνον τὸν δεσπότην Θεὸν ἰκέτευεν, ἵνα μέχρι τέλους ὑπομονὴν αὐτῷ παρέχῃ, μήπως ζημιωθῇ τὸν μισθὸν τῆς ἀνταποδόσεως. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον εἶχε τὸν πόλεμον ὁ ὄσιος, ἀλλὰ καὶ ἕτερον χαλεπώτερον. Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς νύμφης ἔβλεπε πρὸς τὸ κελίον τοῦ ὀσίου, διότι ἡ νύμφη, ὡς ἄλλη νέα Ῥούθ, οὐκ ἠθέλησεν ἐπαυλεῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς πένθετός συνενάθητο, καὶ συνέκλειον ἀμφοτέρωι πολλάκις ὀδυρόμεναι ἢ μὲν τὴν χηρείαν, ἢ δὲ τοῦ φιλάτου καὶ μονογενοῦς υἱοῦ τὴν ὀρφανίαν καὶ στέρησιν, καὶ οὔτε τὸ μάκρος τοῦ χρόνου, οὔτε αἱ παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων παντοῖαι παρηγορίαι ἠδύναντο καταπραῦναι τὸ πολὺ τῆς θλίψεως αὐτῶν· ἀλλ' ὅσον ὁ χρόνος παρήρηχοτο μηδαμῶθεν φέρων μηδεμίαν ἀγγελίαν περὶ τοῦ ποθουμένου, τοσοῦτον αἱ καρδία αὐτῶν πρὸς τὸν ἐκείνου πόθον ἀνεφλέγοντο. Καὶ ἤκουσε πολλάκις ὁ ἅγιος τὴν σίζυζον θρηνοδοῦσαν κατὰ τὸ ἔθος τῶν γυναικῶν, καὶ λέγουσαν τοιαῦτά τινα· «Οὐαὶ μοι τῇ νύμφῃ τῇ κακονύμφῃ καὶ ζώσῃ χήρᾳ! φεῦ μοι τῇ παναθλία καὶ κακοδαίμονι! Ποῦ ἄρα διατρίβει ὁ ἡγαπημένος μου σύζυγος; τί ἐπαθες νυμφίε μου φίλιτε; πῶς ἐφάνης οὕτω σκληροκάδιος πρὸς ἐμὲ τὴν τάλαιναν; τί με τοσοῦτον ἐμίμησας; Ἄν εἶχες σκοπὸν ἐγκαταλιπεῖν με φυγὼν παρευθὺς, τί καὶ ὅλως μ' ἐνυμφεύεσσι; διατί μ' ἔρριπες εἰς βασάνους, καὶ ὀδυνῶμαι τοσοῦτους χρόνους; διατί κἄν οὐδὲ μικρὸν μοι γραμμάτιον ἔστειλες, ἀναγγέλων μοὶ καὶ πῶς διάγεις εἰς τὴν ξένην γῆν, καὶ νοουθετῶν με, τί γένωμαι, ποῦ πορεύσομαι; Σὺ δ' οὐδὲ τοσαύτην φροντίδα ἔλαβες περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἀφ' οὗ μ' ἐνυμφεύθης ματαίως, ἔπειτ' ἀφάντης ἐγένου μισήσας ὡς προδότιν. Ἄλλὰ σὺ μὲν οὕτως ὀμῶς ἐφάνης περὶ ἐμὲ καὶ ἀσυμπαθῆς· ἐγὼ δὲ

πάν τοῦναντίον ποιήσω· μιμήσομαι τὴν ἄωμον τουγόνα καὶ ἄδολον, ἣτις ὅταν τὸν σύζυγον ἀπολέσῃ, οὔτε εἰς χλωρὸν κλαδίον κάθηται πλέον, οὔτε καθαρὸν ὕδωρ πίνει οὔτε κελαδεῖ. Θρηνεῖ δὲ μόνον τὴν τύχην αὐτῆς, ἕως ἂν ἀποθάνῃ διὰ τὴν θλίψιν. Οὕτω ποιήσω καὶ γὼ ἢ δύστηνος καὶ ταλαίπωρος. Οὐ παύσομαι καθ' ἐκάστην θρηνοῦσα, ἕως ἂν ὑπὸ τῆς ὀδύνης τελευτήσω τὸν βίον». Τοιαῦτα μὲν ἔλεγεν ἡ ὀμύζυγος. Ἡ δὲ Ἄγλαῖς ἔτι πλείονα ὀδυρομένη καὶ ἀναλογίζουμένη τὰς ὀδύνας, τοὺς φόβους, τὰς βασάνους ὅσας ὑπέμεινε βαστάσασα τὸν υἱὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ γεννήσασα καὶ θρέψασα φιλοστόργως. Αὐτὸς δὲ ἐξάφνης ἀπαρηθεῖς τὴν μητέρα προὔξενησεν εἰς αὐτὴν ὀδύνας καὶ θλίψεις πολὺ πικροτέρας καὶ πλείονας καὶ διαρκετέρας παρὰ τῆς γεννήσεως τὰς ὀδύνας. Ταῦτα πάντα ἤκουε συχνάκις ὁ ἀήτητος ἀγωνιστὴς καὶ ἔπει μὲν τὴν καρδίαν, καὶ ἐλυπεῖτο καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν ὀμύζυγον, καὶ κατὰ τοῦτο μάλιστα βαρὺν ὁ πονηρὸς ἐπέφερεν αὐτῷ τὸν πόλεμον καὶ λίαν ὀδυνηρόν. Ἄλλ' ὁ ἅγιος ἐνθυμούμενος τὰ εὐαγγελικά τοῦ δεσπότου Χριστοῦ λόγια· «Ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Ἀντίτατε κατὰ τῆς σαρκικῆς ἀγάπης τὸν ἔνθεον ἔρωτα, καὶ ὑπέμεινε τὸν φλογμὸν τῆς καρδίας ὁ καρτερόφυχος, πόθῳ πόθον ἀντωσάμενος, οὐκ ὡς ὑπάρχων πρὸς τοὺς γεννήτορας ἄσπλαγχνος καὶ ἀμείλικτος, ἀλλὰ πολὺ πλέον ὑπήκοος πρὸς τὸν πλάστην καὶ σωτήρα· καὶ τούτου πολλάκις ἐδέετο μετὰ δακρῶν ἵνα σιγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπομονὴν ἕως τέλους· ὁμοίως προσήχητο καὶ ὑπὲρ τῶν γονέων καὶ τῆς σίζυζου, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἀώρως ὑπὸ τῆς λύπης. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος διήγεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἀγνώριστος ἐν σκληραγωγίᾳ ταλαίπωροῦμενος, ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ πολεοῦμενος, ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων τοῦ ἐμπαιζόμενος, οὐκ ἰδέα ἡμέρας ἢ ἑκατὸν, ἀλλὰ χρόνους ὀλοκλήρους δεκαεπτά ὁ τῷ ὄντι ἀδαμάντινος, καὶ οὐκ ἰσάρκινος. Καὶ τότε ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ Κύριος· ὅτι κατὰ τὴν ἐρχομένην Παρασκευὴν ἐμελλεν ἀναπαυθῆσθαι ἀπὸ τῶν κόπων καὶ βασάνων. Ἐζήτησε λοιπὸν παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ χάριτην καὶ καταμάριον καὶ ἔγραψε πάντα τὰ κατ' αὐτόν· καὶ πρὸς πλείονα βεβίωσιν ἔγραψε καὶ ὅσα κατ' ἰδίαν εἶπε πρὸς τὴν νύμφην ὅτε παρέδιδεν αὐτῇ τὴν ζώην καὶ τὸ δακτυλίδιον καὶ ἕτερα ἀπόκρυφα πράγματα ὅσα μόνον οἱ γονεῖς ἐγνώριζον· εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραψε ταῦτα· «Δέομαι καὶ παρακαλῶ φιλόστοργοι γονεῖς μου, καὶ σὺ σεμνοτάτῃ σύζυγε μὴ ἀγανακτή-

σπτε καὶ ἐμοῦ, διότι παρέσχον τοσαύτην θλίψιν καὶ βάσανον· καὶ γὰρ ἤλαθον συλλυπούμενος ὑμῖν, καὶ πολλὰκις ὑπερ ὑμῶν ἐδεήθην πρὸς Κύριον, ἵνα δίδωσιν ὑμῖν ὑπομονήν, καὶ ἵνα τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑμῶν ἀξιώσῃ· καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν αὐτοῦ εὐσπλαγγίαν, ὅτι πληρωθήσεταί μου τὸ αἶτημα· ὅτι καὶ γὰρ δι' ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐφάνην τοσοῦτον ἀσπλαγγος καὶ πρὸς ἑαυτὸν σκληρότερος· ἀλλὰ κάλλιον τὸ «Πᾶς πειθαρχεῖ τῷ Πλάστῃ καὶ Σωτῆρι μάλλον, ἢ τοῖς γονεῦσιν» ὅσαρ δὲ πλέον ὑμᾶς ἐλύπησα, τοσοῦτω πλείονα καὶ τὸν μισθὸν ἔχετε». Ταῦτα γράψας ἔπεισε προσευχόμενος ἕως ὥρας τῆς μετασάσεως. Ἦν δὲ τότε τῆς Ῥώμης ἀρχιεπίσκοπος Ἰννοκέντιος. Τούτου γοῦν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνον ἱερομνηστήριος ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, παρόντος καὶ τοῦ βασιλέως Ὀνωρίου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συγκλήτου, ἠκούσθη, φωνὴ ἄνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου λέγουσα ταῦτα· «Λεῖτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφοβημένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρευριστάτες ἐφοβήθησαν, καὶ πεσόντες κατὰ γῆς, ἔκραζον τὸ Κύριε ἐλέησον· καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἠκούσθη καὶ ἕτερον φωνὴ λέγουσα· «Τῇ Παρασκευῇ πρῶτῷ ὁ ἄνθρωπος τῆς πόλεως, ὅπως μείνητε ἀβλαβεῖς». Καὶ λοιπὸν τῇ Πέμπτῃ ἐσπέρας, συνηθροῦσθησαν ἅπαντες ἐν τῷ ῥηθέντι ναῷ ἰκέτευον ὅπως φανερώσῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος ποῦ εὐρήσονται τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ἦσαν δὲ παρόντες, ὅτε πατριάρχης καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ παρ' αὐτῷ ὁ Εὐφρημιανός. Πρωτὰς δὲ πάλιν ἦλθε φωνὴ λέγουσα· «Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Εὐφρημιανοῦ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ». Τότε λέγει πρὸς τὸν Εὐφρημιανὸν ὁ βασιλεὺς· Εἰς τὴν οἰκίαν σου ἔχεις κεκρυμμένον τοιοῦτον θησαυρὸν ἀνεκτίμητον, καὶ οὐδὲν ὑμῖν ἐφανέρωσας; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· «Ζῆ Κύριος ὁ Θεός μου, οὐδὲν ἐγίνωσκον ἕως σήμερον· ἀλλ' ὑπάγω δρομαίως καὶ ἐρωτήσω τοὺς οἰκείους ἵνα εὐρωμεν τὸν ποθούμενον». Ἀπελθὼν οὖν ἠτοίμασε καθέδρας διὰ τὸν βασιλέα καὶ τὸν πατριάρχη, καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρχοντας, ἐρχομένους εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθον πάντες οἱ θεράποντες αὐτοῦ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων πρὸς ὑποδοχὴν. Ὁ δὲ Εὐφρημιανός ἤρωτησε τοὺς ὑπηρέτας, εἴ τινα γνωρίζουσιν ἄνθρωπον ἐνάρετον ἐν τῷ οἴκῳ παροικοῦντα· τότε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀλεξίου εἶπεν αὐτῷ· «Υπολαμβάνω Κυριε μου, ὅτι οὗτός ἐστιν ἐκεῖνος ὁ ξένος, ᾧ με προσέταξας ὑπηρετεῖν, ὅτι μεγάλας ἀρετὰς καὶ θαυμάσια πράγματα εἶδον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Νηστεύει πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, καὶ

τὴν Κυριακὴν κοινοῦει τῶν θείων Μυστηρίων· ἔπειτα τρώγει δύο οὐγγίας ἄσπου καὶ πίνει ὀλίγον ὕδωρ καὶ οὕτω διάγει πάντοτε· τὰ δὲ φραγῆτὰ ὅσα στέλλεις ἐκ τῆς τραπέζης σου δίδωσιν ἄλλοις πτωχοῖς ἀγρουπνεῖ τὰς νύκτας ὅλας καὶ προσεσχεταί, καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) ὑπομένει ἀταράχως τὰς ὕβρεις, ὅσας εἰς αὐτὸν ἐπίοτε ποιοῦσιν οἱ ἀναίσχυντοι ὑπηρέται, οἵτινες καὶ ἐροῦσι αὐτὸν ἐκ συνεργείας τοῦ Δαίμονος, καὶ τὰ σκεῦη πλύνοντες κατέχεον ἐπ' αὐτὸν τὰ ἀποπλύματα, παροξύνοντες αὐτὸν εἰς θυμὸν· ἀλλ' αὐτὸς ὑπέμεινεν ἅπαντα μηδὲν ὀργιζόμενος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐφρημιανός, ἔδοξεν εὐθὺς πρὸς τὸν ἅγιον καὶ ἐρώνησεν αὐτὸν ἐκ τρίτου, ὁ δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὅθεν εἰσελθὼν εἰς τὸν οἰκίσκον, εὗρεν αὐτὸν κείμενον καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐκράτει χαοτίον, ὅπερ, ἐπειροῦθη μὲν λαβεῖν ὁ Εὐφρημιανός, ἀλλ' οὐκ ἠδυνήθη. Ὅθεν ἐπιστραφεὶς σπουδαίως ἀγγέλει τῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα, καὶ ὁ βασιλεὺς προσέταξεν εὐθὺς· εὐτοπίσαι κλίνην πολυτίμων, ὅπου ἔθηκαν τὸ ἅγιον λείψανον· Ἐπειτα ἀπεκάλυψαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἔλαμψεν ὡς ἄγγελος, ὥστε μόλις ἠδύνατο πρὸς αὐτὸν ἀτενίζειν. Τότε ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ πατριάρχου κλίναντες τὰ γόνατα καὶ ἀσπασάμενοι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, εἶπον αὐτῷ μετὰ ταπεινώσεως· «Δεόμεθα δοῦλε Χριστοῦ, δὸς ἡμῖν τὸν χάριτην τοῦτον ἵνα γνῶμεν τίς εἶ· καὶ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ ἐπανοῦναι, μὴ παρακούσης· ὅτι ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ ἐσμέν (εἰ καὶ ἄμαρτωλοί), ἐγὼ τε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος, ὁ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ δοῦλος γνήσιος». Ταῦτα ὡς μετὰ δακρῶν ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ γράμμα ὁ ὄσιος. Οἱ δὲ λαβόντες ἐχάρησαν, καὶ γενομένης σιωπῆς, ἀνέγνωσαν αὐτὸ λαμπρῶς τῇ φωνῇ εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὡς οὖν ἐπληροφορήθη βεβαίως ὁ Εὐφρημιανός ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ γεγραμμένων μυστικῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Ἀλέξιος, ἀνεβόησε κλαίων πικρῶς καὶ διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ τὰς τρίχας ἀπέσπαι, καὶ τὸ στήθος ἐτυπτε, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ ἱεροῦ λειψάνου κατέρρεε δάκρυα, κρουνηδόν, καὶ στενάζων ἐκ πένθους, καρδίας ἐκράζεν· «Οἶμοι τέκνον γλυκυάτων! διατί μοι τριοῦτην ἔδωκας θλίψιν καὶ βάσανον; Διὰ τοσοῦτων χρόνων με ἔβλεπες καθ' ἑκάστην ἄθλιον μαυροφοροῦντα καὶ πενθοῦντα, καὶ ἐκ καρδίας στενάζοντα, καὶ οὐκ ἐφανερῶθης εἰς ἐμὲ σπλαγγισθείς; ὦ ἀγάπη μου! ὦ παραμυθία τοῦ γῆρας μου καὶ ἀνάπαυσις! Οἶμοι! τί πράξω πρότερον ὁ ταλαίπωρος; τὸν θάνατόν σου πενθήσω; ἢ πανηγυρίσω τὴν εὐρεσιν; Ἡ φύσις με ἀναγκάζει θρηνεῖν, ἀλλὰ πάλιν οὐκ ἔξεστι κλαίει τῶν ἁγίων κοίμησιν».

Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα λέγοντος αὐτοῦ μετὰ φωνῶν ἰσχυρῶν, ἤκουσαν αἱ γυναῖκες τὸν θόρυβον· καὶ μαθοῦσαι ὅτι οὗτος ἦτον ὁ ποθηόμενος, ὥρμησαν ἔξω τῶν θαλάμων ἀσκεπεῖς ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἐξελθούσαι καὶ ἀυπόδητοι· ἐπειδὴ δὲ συνήχθη ὄχλος πολὺς· ὃν οὐκ ἠδύναντο διασχιζεῖν, παρεκάλει τὸ πλῆθος ἡ μήτηρ (ἣτις προεπορεύετο τῆς νεάνιδος) τοιαῦτα κράζουσα· «Παραχωρεῖτε παρακαλῶ, δότε μοι τόπον, ἵνα ἰδῶ τὸ ἡγαπημένον μου τέκνον· δότε μοι τόπον ἄνθρωποι διὰ τοὺς οἰκτιρομὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποχαιρηθῶ τὸν μονογενῆ μου υἱόν, τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· δότε μοι τόπον φιλόχριστοι, ὅπως ἀσπασθῶ καὶ ἰκερὸν τὸ ἐμὸν ἀποκύημα». Φθάσασα δὲ πρὸς τὸ τίμιον ἐκεῖνο καὶ ἅγιον λείψανον, ἐπέριψεν ἑαυτὴν ἐπάνω αὐτοῦ δάκρυα ῥέοντα καὶ ποθεινῶς αὐτὸ καταφιλοῦσα, καὶ πικρῶς ἐκτραγωδοῦσα τὴν συμφορὰν. Ὡσαύτως καὶ ἡ νεάνις προσπεσοῦσα κατεθρήνη καπτομένη, καὶ τί μὴ λέγουσα· Ἐκλαιον δὲ καὶ πάντες οἱ παρόντες, συμπλοκοῦντες ἐπὶ τῷ πάθει, δι' ὃ καὶ αὐτὰ σχεδὸν τὰ ἄφρακα συνεστέναζον. Οὕτω δὲ θηνοῦντας γοερῶς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν σύζυγον, καὶ προσκειμένους ἐπὶ τῆς κλίνης ὥραν ἱκανὴν, πλησιάζαντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς οὐκ ἠδύναντο ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ μόλις ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἀπεχώρισαν αὐτοὺς προσελθόντες, καὶ προσέταξαν ἐλασθῆναι τὴν κλίνην καὶ τεθῆναι εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ὅπως ἀσπασθῆ τὸν ἅγιον ὄλος ὁ λαὸς, εἰς χάριτος μέθεξι. Ἐκεῖ γοῦν ἐγένοντο ἐξαισια θαύματα· κωφοὶ ἐλάλησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, δαιμονῶνες ἰάθησαν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, καὶ πᾶσα νόσος ἠλαύνετο καὶ ἔφευγεν ἀπὸ τῶν πασχόντων, ὅσοι κατησπίζοντο τὸ ἱερὸν λείψανον. Ταῦτα βλέποντες οἱ παρεστώτες, μᾶλλον ἐθαύμαζον καὶ τὴν εὐλάβειαν ἠύξανον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ὄθεν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἐβάστασαν τὴν κλίνην διὰ εὐλάβειαν ἵνα μετακομισωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ γονεῖς μετὰ τῆς νύμφης ἐπηκολούθουν κλαίοντες· ἄλλ' οἱ ὄχλοι ἦσαν τόσοι πολλοὶ ὥστε συνεθλίβοντο περὶ τὴν κλίνην καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτὴν, ὅτε βιασθέντες καὶ ἀρχιερεῖς οὐκ ἠδύναντο προχωρεῖν. Ὄθεν ἐκέλευσε τοὺς ὑπηρετάς ὁ βασιλεὺς, ἵνα διασκορπίσῃσι κατὰ γῆς νομίσματα χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ, ὅπως δοθεῖς ὁ λαὸς εἰς τὰ χρήματα, μὴ παρεμποδίξῃ τοῦ λειψάνου τὴν πρόσodon, ἀλλ' ἐκεῖνοι τοσαύτην εὐλάβειαν ἔδειξαν, ὥστε οὐδεὶς ἐπέβλεψεν εἰς τὰ χρήματα, μόνον εἰς τὸν ἅγιον εἶχαν ὄλον τὸν πόθον προσηλωμένον. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὑπέσχετο πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐ ταρήσεται τὸ ἅγιον λείψανον, ἕως ἂν

αὐτὸ πάντες ἀσπασθῶσιν, ἁγιασμὸν ἐξ αὐτοῦ ἀρνούμενοι· καὶ οὕτω μετὰ βίας πεισθέντες παρεχώρησαν, καὶ μετακίσθη τὸ λείψανον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μίαν ἐβδομάδα. Καθ' ὅλας δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας παρέμειναν καὶ οἱ γονεῖς μετὰ τῆς νύμφης ἄσιτοι καὶ κλαίοντες ἀκαταπαύστως καὶ προσευχόμενοι. Ἐπειτὰ τοῦ βασιλέως προστάξαντος, ἠτοιμάσθη γλωσσόχομον ἀργυροῦν, καὶ ἐν αὐτῷ ἀποθέμενοι τὸ ἅγιον λείψανον, ἔθαψαν ἐντίμως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ἐπιτελέσαντες μεγάλην πανήγυριν. Ἀνέβλυσε δὲ καὶ ὁ τάφος μύθρον ἐδώδεσταν καὶ ὅσοι ἐχοίσθησαν ἀσθενεῖς ἰατροῦθησαν.

Ἐκοιμήθη δὲ ὁ Ὅσιος τῇ 17 Μαρτίου μηνὸς ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τετρακοσιοστῇ δεκάτῃ, Ῥώμης μὲν βασιλεύοντος Ὀνωρίου, καὶ Μαγζιανοῦ ἀρχιεπισκοποῦντος, καθὼς τινες γράφουσιν, ἕτεροι δὲ Ἰννοκεντίου. Κατὰ δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν βασιλεύοντος Θεοδοσίου, υἱοῦ Ἀρκαδίου. Εἰς δόξαν Πατοῦς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ὁμοουσιου Τριάδος καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος· ἣ πρόπει κράτος τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ Εἰς τὸν ἅγιον Ἀλέξιον τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ

Ψαλλόμενος ὑπὲρ νοσοῦντων καὶ παντοίως θλιβομένων

(Ποίημα Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ Λακεδαιμονίου).

Ἦχος Δ'. Τῇ Θεοτόκῃ ἔκτενῶς.

Οἱ ἐπιρροῖαι τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ τῶν παθημάτων θλιβόμενοι, νῦν προσδρόμοντες Ἄγιε τῇ κόρα τῇ σῇ κράζο· ἐν Ἀλέξει, σὲ θεομῶς δυσωποῦντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἰάσθαι πάθη, καὶ σώξαι τοὺς κέκοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

«Ἐν σοί, Θεοῦ ἄνθρωπε εὐεκτηῖν ἔχω».

Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ,

Επαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἄλέξιε, καὶ τρικυμία παθῶν, ἀμαρτιῶν μου πάντοθεν συνέχον με, καὶ μαστιγοῦσιν Ἄγιε, καὶ πικρῶς ὀδυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον ὁσόν με λιταῖς ταῖς σαῖς δέομαι.

Νενοσηκνίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ὀδυνηρὰ πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου ποντοίως βασανίζουσι· καὶ στενάζω καὶ κραῶω· Χριστοῦ θεράπων Ἄλέξιε, σπεῦσον ἀπολλύμενον σῶσόν με.

Σὲ ἀκεσῶδνον πηγὴν ἴασων ἀναδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τῷ Θεοῦ δούλον, ἄγιε Ἄλέξιε, καθικετεύω, ἴασαι τῆς ψυχῆς καὶ σαρκὸς μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μώλωπας, ὅπως σὲ γεραίρω σωζόμενος. Θεοτοκίον.

Ομολογοῦντες εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ ὑπερφανῶς σάρκα, καὶ θνάσχος λάμπαντος ἐκ τοῦ Πατρὸς, κρούτομεν Θεοτόκον σε κόρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ Γ'. Οὐρανία, ἀπίδος.

Ικετεύων μὴ παύση τὸν ἄγαθόν Ἄγιε, καὶ γλυκὴν Δεσπότην· συγγνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῶν χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχεῖαν ἴασιν, ὅπως γεραίρω σε.

Θεαρδέτως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσάγγιλον πολιτείαν ἤνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος, καὶ τὰς ἰάσεις μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἐκοίμισα τοὺς πιστῶς προσιόντας σώζων Ἄλέξιε.

Εν ὁδαῖς τε καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶ Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρω καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν ὀδυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φανῆναι, καθικετεύω σε.

Θεοτοκίον.

Οπολλαῖς ἀμαρτίαις καταχρασθεῖς, ἄχραντε, τέτρωμαι ψυχὴν τε καὶ σῶμα, τάλας καὶ βέβλημαι. καθηλωμένος δεινῶς· ἀλλὰ τῇ σῇ προστασίᾳ, οἰκτιρῶν ἢ ἄβυσσος, σῶσόν με, δέομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἄλέξιε, σοὺς ἰκέτας ὅτι πάντες πανευλιβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε κτλ.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Πρεσβεία θεομύ.

Τῇ κρήνῃ τῶν σῶν θαιμάτων νῦν, Ἄλέξιε, προστρέχω βοῶν, ὀδύνη συνεχόμενος. Τῆς σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρωσιν

ἴασε, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λιταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θείαν κάραν σου.

ᾠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Υμνος κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μου, τοῖς ἐκ λάκκου, οἴμοι! καταβαίνουσιν ὁμοιωθεὶς ὡσπερ ὁ Δαβὶδ ψάλλει, καὶ συγγνώμην αἰτοῦμαι, ὡσπερ ἐξήμαρτον Θεῶ, καὶ θεοραπίαν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μου, σαῖς πρεσβείαις, τρισμάκαρ Ἄλέξιε.

Νάμα κρουῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σαροῦ σου, Πάτερ μεγαλόθυμε, θαυματοργε, βροῦν ἀενάως, φλογώσεις ψυχῆς καὶ σώματος δροσίξει, καὶ πραῦνει, τῶν παθῶν τὰς ὀδύνας θεριπεύων καὶ σώζων τοὺς κἀνοντας.

Ανωθεν σὺ, ἄνθρωπος Θεοῦ, Ἄλέξιε, πρὸς ἐλήθης, ἀναγορευόμενος θείᾳ φωνῇ νόσον ἱατρὸς, φερόνυμε Πάτερ, καὶ πρόσφορος ἀλεξίκακος πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσι· διὸ παρακαλῶ σε, τυροτοῦ καὶ διγώσεως ὄυσαι με.

Θλίψεις πολλαὶ, καὶ πλήρεις πόνων Ἄλέξιε, ὀδυνῶν τε σκίθος, ὡσπερ κηρὸν, τὸ ἐλεινὸν λείψανον ζωῆς μου προσχῦσαι καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπὰν ἀπειλοῦσαι. Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με. Θεοτοκίον.

Ρεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέσταιλας Θεοτόκε, Λόγον σωματώσασα, τὸν ἐκ Πατρὸς, ὡσπερ ἐκ φωτὸς αἴγλη γεννηθέντα, καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον· διὸ σὲ ἱκετεύω, χαλεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ὄυσαι πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ως πηγὴ παραδείσου τῆς Ἰδὲμ ἐκβλύζουσα, πάτερ Ἄλέξιε, τῶν πολλῶν θαυμάτων ἢ δοθεῖσά σοι χάρις ἐκκέχνηται, ποτίζουσα καρδίας, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰωμένη τὰς νόσους ἐκάστοτε.

Πᾶσα πείρα γηίνης ἱατρείας ἄπρακτος ὅπως ἐξήλεγκται ἐν ἐμοί, καὶ κείμαι φεῦ! τὰ λίσθια πνέων ὁ δεῖλαιος· ἀλλὰ σοι τῷ σωτηρι, ἐκ Θεοῦ δεδομένω, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναι με.

Επὶ κλίνης ὀδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος, κράζω σοι· Ἐξελοῦμαι, Πάτερ, τῶν παμφάγων ὀδόντων, Ἄλέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παρακείμενος ἀνορθώσας, καὶ παντοίως νοσοῦντας ὄυσάμενος.

Ενοικήσας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον Ἄλέξιε, ὡς εὐρων σε δυνάτως ἐνδιαιτήμα θεῖον ἀνέδειξε νόσον ἱατῆρα· ὃν κἀμοὶ τῷ δυστήνῃ ἐξιλέωσον, Πάτερ, σωθῆναι με. Θεοτοκίον.

Υμνος ἄπας ἡττάται, Δέσποινα παντάνασσα, μὴ ἐξῆκνούμενος σου τα μεγαλεῖα διηγῆσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἄγγέλων καὶ ἀνθρώπων γεννεαὶ σε καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζουσι.

ᾠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ

Ετίκῃσαν ὡς κηρός, τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγοῦ ἑμαῶν-θη πᾶσα σὰρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισεν Ἀλέξιε ἄλλ' ἐπιστάς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου με λύτρωσαι.

Κακώσεων τῶν ἑσῶν Ἀλέξιε, καὶ πληθὺν τῶν συμφορῶν καὶ βεβήτων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου, καὶ τὴν οἰκτροῖάν μου ψυχὴν κατατρώγουσιν, ἐξάλειψον, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν καὶ σωτήρα καὶ πλάστην μου.

Τὰ φάρμακα ἐπ' ἐμοὶ ἀνόνητα ἐξηλέγχθη, καὶ μηδὲν ὠφελούντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ νόσος προβαίνει· διὸ τῇ θεῇ σου σκέπῃ προσέδραμον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, συμπαθέστατε ὄδωσιν παράσχου μοι.

Επέχε ἐπ' ἐμὲ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, ὅσα Θεὸς σε δοξάζων δωρεῖται, τοῖς προσιοῦσι δεικνύς ἀλεξίκακον Ἀλέξιε, καὶ πονηρᾶς ἐκ στομῆς με κακώσεως ἔγειρον.

Θεοτοκίον.

Ιώμενον τῶν ἀνθρώπων ἄπασαν κεκημηκίαν παραβάσει τὴν φύσιν, καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐν σαρκί, Θεοτόκε Παρθένε Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἀλέξιε, σοὺς ἰκέτας, ὅτι πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κορηὴν τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεῖα..

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς

Προσευσιὰ τῶν χριστιανῶν.

Τὴν σεπτὴν σου χάραν θησαυρὸν ἀλεξίκακον· κεκτημένοι, σὲ πρόσβιν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα, μὴ παρίδης σοὺς ἰκέτας ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τήν γοον ὡς συμπαθῆς, εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς δεομένων σου· πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις, καὶ σπεῦσον εἰς θεραπείαν, ἐπικαμπύμενος λιταῖς τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Εἶτα. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις

Καὶ τοῦ Ὁσίου, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς.

(ὁ λέγεται καὶ τῶν ἁγίων Ἀναγοῶν).

Λόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, Ἦχος πλ. Β'.

Μὴ με χεμαζόμενον ἐν ἀπορίαις παντοῖαις, καὶ κατατογόμενον ἀλγειναῖς ὀδύναῖς ψυχῆς καὶ σώματος, σὺ στερήσης Ἄγιε, σῆς ἐπισκέψεως ἄλλ' οἰκτεῖρος με τὸν δειλαιον, δέξαι τὴν δέσιν, ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω σοί· Θεὸς γὰρ σε παράκλησιν καὶ παραμυθίαν πιστοῖς παρέσχεν. Ὅθεν καταδύνας κρανάζω σοι θεράπων τοῦ Χριστοῦ· Μὴ με παρίδης τὸν ἄθλιον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασε.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σέ. κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς· Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

ᾠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέφος τῶν θλίψεων πυκνὸν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν κατακαλύπτει, καὶ πικρῶν ὀδυνῶν ἢ μάλιστα κατοικίζει τὸ σῶμά μου τὸ δύστηνον. Οἰκτερόν με ἴσσαι Πάτερ.

Επιχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμάκαρ, θεραπείας καμὲ ἀξίωσον, καὶ ἴσσαι ἀμνησίας, ἄγιε, χαλεπῆς, ἐκδυσωπῶ σε.

Χεῖρά μοι ὄρεξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κατακειμένῳ καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὁ Πάτερ· ἀντιλαβοῦ μου, σῶσόν με, φερωνύμως θεραπεύσας

Ωξέσαν, οἴμοι τῷ ἀθλίῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μάλωπές μου, καὶ ἔλπις μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς διάσωσον, ὁ θεράπων τοῦ Κυρίου. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα καὶ Θεὸν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις αὐτόν μοι ἐξιλέωσαι, τῷ πολλὰ ἁμαρτικῶτι.

ᾠδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Ιλεῶς μοι προβλέψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἰκετεύῳ, ὁ ἄνθρωπε Κυρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου, πρεσβείαις πρὸς τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Οδυνάμοι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων θνητῶν ἀπάσης ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ Θεοῦ θεράπων ἄγιε, πρόφθασόν με, σῶσον, ἐγειρον τῆς κλίνης, καὶ ὄδωσόν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κείται, Πάτερ, μεσὸν, παρῆταί μου τὰ μέλη, σάρκας, ὀσά, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκονται. Ἐλέησον, ὁ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἰκέτην, καὶ ἴασέ με τάχος.

Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ κτίσεως ἀπάσης ἡ βασιλεῖς, ἡ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὑμῶ σε μετ' Ἄγγέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

Ἡδὴ ὁ ἕξοτος ἐπὶ τούτῳ.

Σωτήρ ἡ σὲ καμνόντων καὶ λυτρωτὴν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς ἐδωρήσατο, πάθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἀλλή παντοδαπά, ἴωμενον Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου, διὸ θεομῶς ὁ Πάτερ ἱκετεύω τῆς ψυχῆς τῆς σαρκός μου, τὰς βαρεῖας ὀδύνας θεράπευσον.

Πάσεων κρατήρα ἀνελλιπῆ, τὴν τιμίαν σοι κάραν, Ἀλέξιε πᾶσι πιστοῖς προύθηξεν ἡ χάρις ἡ ζωαρχικὴ τοῦ παναγίου Πνεύματος, πάντας ἰωμένη τοὺς εὐλαβῶς αὐτὴν ἀσπάζομένους καὶ πρόσβον πρὸς Θεὸν σε προβαλλομένους μετὰ πίστεως.

Οχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τεμένει τῶν θείων χαρίτων σοι, προστερυγῶς, δέησιν ἐκ στόματος ὁυραοῦ, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στεναγμούς, προσάγων, ἱκετεύω, Ἀλέξιε τρισμάκαρ, μὴ με παρίδης ἀπολλύμενον,

Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν ἀεὶ, Σὲ δοξάζουσι, Σὲ Μητὴρ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ γενεαί. Σὲ οἱ πιστοὶ κατέχομεν, ἄγχυραν τῆς πίστεως ἀσφαλῆ, Σὲ σκέπη, Σὲ λιμένα, Σὲ χάριν καὶ δόξαν, Σαῖς προσβείαις σωθῆϊμεν Δέσποτα.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Πρῶτον τὸ Ἄξιον ἔστιν, εἶτα τὰ τροπάρια

Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαφροσπῆ, καὶ ἐν ἐγκρατεῖα, τηλαυγῆ τε καὶ φαιρόν, λάμπαντα φωστῆρα, τὸν ἄνθρωπον Κυρίου, Ἀλέξιον τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, λυτρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν ἀναδειχθέντα, Ἀλέξιον τὸν θεῖον ὕμνοις γεραίρομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες, καὶ ἐν δεινοῖς πάθεσι τελοῦντες, ἀπαντήσωμεν ἐκ πηγῆς, κάρας τῆς τιμίας, πιστοὶ, τῶν ἱαμάτων, τὰς χάριτας ἀφθόνως, ταύτην γεραίροντες.

Φρίττουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βροτῶν, καὶ λαιμόνων στίφη, δραπετεύοντα ἀφθονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων χαρισμάτων, Ἀλέξιε τρισμάκαρ, τὴν ἐπισκίασιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὴν πάντιμον κάραν, Ἀλέξιο πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἀγία, Πελοποννήσου Λαύρα, Θεὸς ἀπεθησαύρισε, πιστοῖς ἴαμα.

Αγίε Ἀλέξιε, ἐκτενῶς πρόσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων κάραν, ὡς ἔχων παρησίαν, σώζειν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν. (*)

Δεῦτε ἀσπασώμεθα οἱ πιστοὶ, τὴν πάντιμον κάραν, Ἀλεξίου καὶ πρὸς Θεὸν, βοήσωμεν πόθῳ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, εὐχαῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, ἡμᾶς ἐλέησον.

Προσέλθωμεν προθύμως οἱ γηγενεῖς, τῷ θεῷ τεμένει, γόνυ κλίνοντες εὐλαβῶς, πόθῳ ἀσπασθώμεν, τὴν Κάραν Ἀλεξίου ὅπως εὐρωμεν χάριν, ὁμοῦ καὶ ἔλεος.

Τὰ δάκρυα, τοὺς πόνους, καὶ στεναγμούς ἡμῶν θλιβομένων, μὴ παρίδης, θαυματοεργέ, ἀλλ' οἰκτεῖρον, πάτερ, σὺ ταῦτα ἀναφέρων, πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ὄλων, τὸν ἐλεήμονα.

Υμνοῖς ἐγκωμίων πάντες πιστοὶ, τὴν πάνσεπτον Κάραν, Ἀλεξίου τοῦ θαυμαστοῦ, τιμῶμεν ὅπως, ἀξίως τὰς ἰάσεις, προσβείαις τοῦ Ὁσίου, ἀφθόνως λάβωμεν.

Συνῶν χοροστασίας ἀγγελικαῖς, Ἀλέξιε μάκαρ, μὴ ἐλλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, Θεὸν καθικετεύων, τὴν ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος τὴν δῶσιν, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Μεσίτην προβαλλόμεθα πρὸς Χριστὸν, δι' ὃν ἠγωνίω, ὅπως τύχωμεν παρ' αὐτοῦ, ἐλέους ταῖς εὐχαῖς σου, Ἀλέξιε θεόφρον, τὴν Κάραν σου τὴν θείαν κατασπαζόμενοι.

Τὰ πλήθη παντιχόθεν τὰ εὐων πιστῶν, ἀθροίζονται μάκαρ, μετὰ πόθου τῷ σῷ ναῷ, καὶ κλίνουσι γόνυ. ἐκ μέσης τῆς καρδίας, ἐν τῇ σοφῇ τῇ θείᾳ, τῇ τῶν λειψάγων σου.

Μεγάλως σὲ ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς, ὁ πάντων Δεσπότης καὶ τὰ γέγρα ἐν οὐρανοῖς, ἀξίως σοι δωρεῖται, ὅτι ζῶν ἁγγέλων ἐβίωσας ἐν κόσμῳ ὡς ὑπεράνθρωπος.

Ηγάπησας τὸν Ὑψιστον, καὶ σαυτὸν ἀπηρόνησω, μάκαρ, καὶ ἀράμετος τὸν Σταυρὸν, τῇ ἐντολῇ Κυρίου, αὐτῷ ἀκολουθήσας, στενήν ὁδὸν βαδίσας τὸ στέφος ἔλαβες.

Εμίσησας τοῦ κόσμου τὰς ἡδονὰς, καὶ ἄρας τὸ ὄμμα, ἀκλινῶς πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς, δόξαν ἐθεάσω, δικαίων καὶ Ὁσίων, ὧν καὶ τὸν βίον. πάτερ, καλῶς ἐξήλωσας.

Κατέλιπες ἐστῆσαν τὴν πατρικὴν, νυμφικὸς θαλάμους, ἡδονὰς τε τὰς παυχῶλας κατέλαβες δὲ πόθῳ, ναὸν τὸν τῆς Παρθένου, πιστὸς αὐτῆς θεράπων, πάτερ, γένόμενος.

Μιμητὴς ἐγένου τοῦ Ἰησοῦ, ὕβρεις ὑπομίνας, καὶ ὄνειδη καὶ χλευασμοὺς δούλων πατρῶων, τῶν σὲ ἀγνοησάντων, δεσπότην εἶναι τούτων σε πανσεβάσμιε.

(*) Νέα ἀνέκδοτα μεγαλυνάρια, εὑρεθέντα ἐν τῇ Μονῇ.

Οὐ δυναταί τις, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, λαλῆσαι πτωχείαν, ἄμετρόν τε ὑπομονήν, δεκαεπταετίαν ὄλην πρό Σῶν πυλῶνων μείνας, αὐτῶν τῶν γεννητόρων σου, ἀγνούντων σε.

Εθαύμασεν ἀγγέλων ἢ στρατιᾶ, καὶ ἀνθρώπων φύσις, τὴν ἁγίαν σου τελευταίην, ἐδόξασε δὲ ταύτην, τῶν πάντων ὁ Δεσπότης, Θεὸς ὁ παρασχῶν σου στέφανόν ἀφθαρτον.

Ηγνόησε τὴν ξένην σου βιοτήν, ἢ τέξασά σε μήτηρ, καὶ γεννήτωρ ὁ συμπαθῆς, κοονοῦς δακρῶν ἐσχον ἐπὶ τῇ τελευταίῃ σου τῷ λειψανόν σου, πάτερ κατασπαζόμενοι.

Προσέδραμεν ὁ κληρὸς ὁ ἱερὸς, σὺν αὐτῷ δὲ πᾶσα, ἢ ὁμήγουρις τῶν πιστῶν κρατοῦντες λαμπάδας, καὶ θείαις ὑμνωδίαις, τὸ σεβαστόν σου, πάτερ σῶμα κηδεύουσι.

Ηθίκη τῶν λειψάνων σου Ἱερὲ Ἀλέξιε βρούει, μύρον θεῖον παντοδαπάς, ἰάσεις παρέχων τοῖς πίστει προσιοῦσιν, ἐν κατανύξει πάση, αὐτῇ μακάριε.

Φρούρει τοὺς σοὺς δούλους διαπαντός, κλέος τῶν Ὁσίων τοὺς τιμῶνάς σε εὐλαβῶς, καὶ πανευχαρίστως ἐκ πάντων τε κινδύνων, Ἀλέξιε τρισμύαρο, ἀειθαύμαστε.

Καὶ μόνη σου ἢ κληῖς ἀπανταχοῦ, ραδίως παρέχει, τὰ αἰτήματα τῶν πιστῶν, βασάνων ἀπαλάττων τοὺς σὲ προσκαλουμένους, καὶ σὲ ἐκδεχομένους ὡς ἀντιλήπτορα.

Ος ἔχων παρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἰκέτευε, πάτερ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς δεινῶν, ἐκ βλάβης χαλῶσης, ἀκοίδος ἀνουβρίας, θεομηνίας πάσης τε καὶ κακώσεως.

Τοῖς πόθῳ ἐξαιτοῦσι τὴν σὴν σορὸν, Ἀλέξιε δίδεις, μεταφέρεσθαι εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν, Χριστοῦ τῶν θεραπόντων, δι' ὧν ἡμῖν παρέχεις τὴν προστασίαν σου.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις ἐν Οὐρανοῖς, καὶ τῇ παναχαράντῳ, τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Μητροῦ, ἀπαύστως ἐκδυσώπει. Χριστὸν τὸν Ζωοδότην ἔπερ ἡμῶν ἀπάντων, ὃ Ἱερώτατε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων, κτλ.

Τὸ Τρισάγιον. Εἶτα τὰ τροπάρια. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας χάρας ψάλλομεν τὸ παρὸν τροπάριον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέχον τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοὶ προσφευγόντων ἐν πίστει, καὶ δεομένων θεομῶς, ἅγιε Ἀλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐκπλη-

ρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σώζων τοὺς ἰκέτας σου ταῖς πρὸς Θεόν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἁγίαν σου χάραν κατασπαζομένους, ἀφθῶως τοῖς πιστοῖς πηγάζουσιν τὰ ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἁγίας χάρας Λιτανείαν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, ἄνθεσιν ἐγκωμίων τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ στεφανώσωμεν, Ἀλέξιον τὸν ἀοίδιμον· οὗτος γὰρ τὸν μέγαν δράκοντα ἀνδροειφρόνως κατεπάτησε, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήσατο. Διὸ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἰπώμεν. Χαίροις ὁ πύργος τῆς ὑπομονῆς ὁ ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτήρ ὁ πολύφωτος· χαίροις τὸ παρθενίας ἐντρύφημα, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀγλάισμα· χαίροις τὸ τῆς καθαρότητος ἔσοπτρον, ἀκοιμήτοις δάκρυσι κατανύξεως λαμπρυνόμενον, τὸ χρύσειον σκεῦος τοῦ θεοῦ φόβου, ἢ ἔνθεος εὐδοκία τῶν ἀρετῶν, ἢ τοὺς πιστοὺς εὐωδίζουσα, καὶ πρὸς καρτερίαν ἐν πειρασμοῖς ἐνισχύουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, αἰτησαι Ἀλέξιε, εἰρήνην δοθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. Α'.

Δαυτικῶς αἰ τῶν δικαίων χορεῖται ἐν Κυρίῳ εὐφράνθητε σήμερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεις τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκανήσασθε, ὄρωντες τὸν ὀσίως τὸν βίον διανύσαντα, Ἀλέξιον τὸν τρισόλβιον, ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένον, ἐν θαύμασι καὶ πικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ δόξαν ἀπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαιρούμεθα. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῶν Καλαβρῶτων, ἐν κόλποις κατέχουσα τὴν πάντιμον χάραν Ἀλέξiou τοῦ Ὁσίου. θησαυρὸν ἀδαπάνητον. Δι' αὐτῆς γὰρ ποικίλας δυνάμεις θαυμάτων ὁ Θεὸς τοῖς ἐν πίστει προσιοῦσι παρέχει· ὅσων οἱ νοσοῦντες λαμβάνουσιν, οἱ πενόμενοι πορισμὸν, οἱ γηπόνοι τῶν καρπῶν τὴν συγκομιδὴν, οἱ θαλαττεύοντες ἀσφαλῆ κυβέρνησιν, καὶ οἱ πολεμούμενοι συμμαχίαν εὐερίσκουσιν ἰσχυρὰν, καὶ οἱ πάντα ταῖς ἐν συμφοραῖς καὶ θλίψεσιν τοῦ βίου παραμυ-

θίαν, καὶ οἱ πρὸς ἀλόγωνσιν ὀδοῦμενοι, σωτηρίας ἐλπίσι κουφίζονται. Ταύτην πίστιν καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι βοήσωμεν· Κύριε, προσβείαις τοῦ Ὁσίου σου ἀνθρώπου, τὴν πόλιν σου ταύτην, καὶ τὴν Μοῖνὴν τῶν ἱκετῶν σου ἐν εἰρήνῃ διαφυλάττε τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρως ἀνυψῶν, καὶ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν ψυχῆς καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός,

Εν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ κατεσκίωσας, Ἀλέξιε πριμικέριστε ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ περιπάτησας, καὶ δικαιοσύνην ἐξήσκησας, τῷ κραίτεονι τὸ χεῖρον κοθυποτάξας· Λιὸ παρορησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένος μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη πρέσβεύων, τοῦ οἰκτειροῦσαι καὶ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Δ'.

Οσιε παμμάκαρ Ἀλέξιε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν σεαυτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ· οὐ γὰρ ἔζησας σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστῷ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Τοὺς θορούβους τοῦ βίου καταλιπὼν, Ἀλέξιε ὄσιε, καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ὄλον σεαυτὸν τῷ Θεῷ καθιέρωσας· διὸ καὶ μετὰ σαρκὸς ἐν κόσμῳ βιοτεύων, ἔξω σαρκὸς ἐδόκει καὶ κόσμου πανεύφημε, συντόνω, καὶ ἑκάστην ἐγκρατεία ἐξασκούμενος, καὶ μετὰ Ἀγγέλων τῷ πνεύματι συνῶν καὶ συνευφραίνόμενος. Παρορησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκενῶς ἱκέτευε, τοῦ ὁυσιθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις σου νυσταγμὸν, ἕως οὐ τὴν ψυχὴν τῆς δουλείας τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καθυποτάξας τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καὶ ἀνέδειξας τοῦ θείου Πνεύματος καταγώγιον· ἔλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μοῖνὴν παρὰ σοὶ ἐποίησας, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος δοχεῖον καθαρὸν ἀπειργάσας· Καὶ νῦν, Ἀλέξιε παμμάκαρ, παρεστὼς τῷ Κυρίῳ, πρέσβευε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Β'.

Βίον ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, καὶ πᾶσαν ἀρετῶν ἰδέαν ἐν σεαυτῷ θησαυρίσας ἐκ νεότητος, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ λαθῶν ἐνεστήσω γρηγοροῦντα, καὶ ὡς φαίνονται λίχνῳ τούτῳ χρησάμενος, παννύχους καὶ πανήμερους εὐχαῖς καὶ στάσεσιν ἀνεδότοις, τὰ τῶν θηρεύοντων θήρατρα συνέτριψας, καὶ τὰς πολυπλόκους ἐνέδρας αὐτῶν ἐξηφά-

νησας, Ἀλέξιε μακάριε καὶ λαμπρῶς ἠρίστευσας, τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον. Λιὸ Χριστὸς σε ἐδόξασεν, ἄνθρωπον Θεοῦ ἀναγορεύσας σε καὶ τὴν ἱεράν σου κοίμησιν θαῦμασι πολλοῖς ἐμεγάλυνε, καὶ σὲ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων εἰς νυμφῶνα τὸν ἐπουράνιον συνεισήγαγε, τῷ κάλλει τῷ ἀμυγῶν τῆς θείας αὐτοῦ δόξης ἐντουφῶντα εἰς αἰῶνας. Ὅν μὴ παύσῃ δυσωπῶν, ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσῃ, τὸν τῆς νηστείας δίαυλον ἐν ἀγνεῖα διανύσαι, καὶ τὰ πάντεπτα πάθη καθαρῶς προσκυνῆσαι, καὶ λαμπρῶς ἑορτάσαι τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἑξανάστασιν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτων τὸ σύστημα, παιδρῶς πανηγυρίζοντες, καὶ χαρμονικῶς ἐν ᾄσμασι κροτοῦντες, ὕμνοις ἱεροῖς ἀνευφημήσωμεν Ἀλέξιον τὸν πανεύφημον· οὗτω λέγοντες· Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ πειθαρχήσας λέγοντι. «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἀξίος», καὶ τούτου τὴν ἀγάπην τῆς τῶν γονέων προτιμήσας. Χαίροις ὁ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ θάλαμον καταλιπὼν καὶ τὰ τοῦ βίου τερπνά ὡς σκύβαλα διὰ Χριστὸν ἠγησάμενος. Χαίροις ὁ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καὶ πᾶσαν κακουχίαν καὶ θλίψιν ἐλόμενος, καὶ μέχρι τέλους τῷ καλέσαντι Χριστῷ γενόμενος ὁπαδός. Χαίροις ὁ ἀγνεῖα καὶ σωφροσύνη καὶ πολλὴ ἐγκρατεία, τοῖς ἀσωμάτοις Ἀγγέλοις ὀφθεις ἐφάμιλλος. Χαίροις ὁ πάσας ἀρετὰς ὡς μίαν κατορθώσας, καὶ τὸν πάλαι τῆς προμήτορος περνοσιτῆν ἀνδρείως τρεψάμενος. Χαίροις ὁ λαμπρῶς ἐπὶ πάντων οὐρανοφοίτῳ φωνῇ ἄνθρωπος Θεοῦ μαρτυρηθεῖς, καὶ ἀκούσας «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ», καὶ εἰς τὴν χαρὰν εἰσελθὼν τοῦ Κυρίου σου. Ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Ἀλέξιε μακάριε, ἵνα δυσηθῶμεν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τύχωμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

